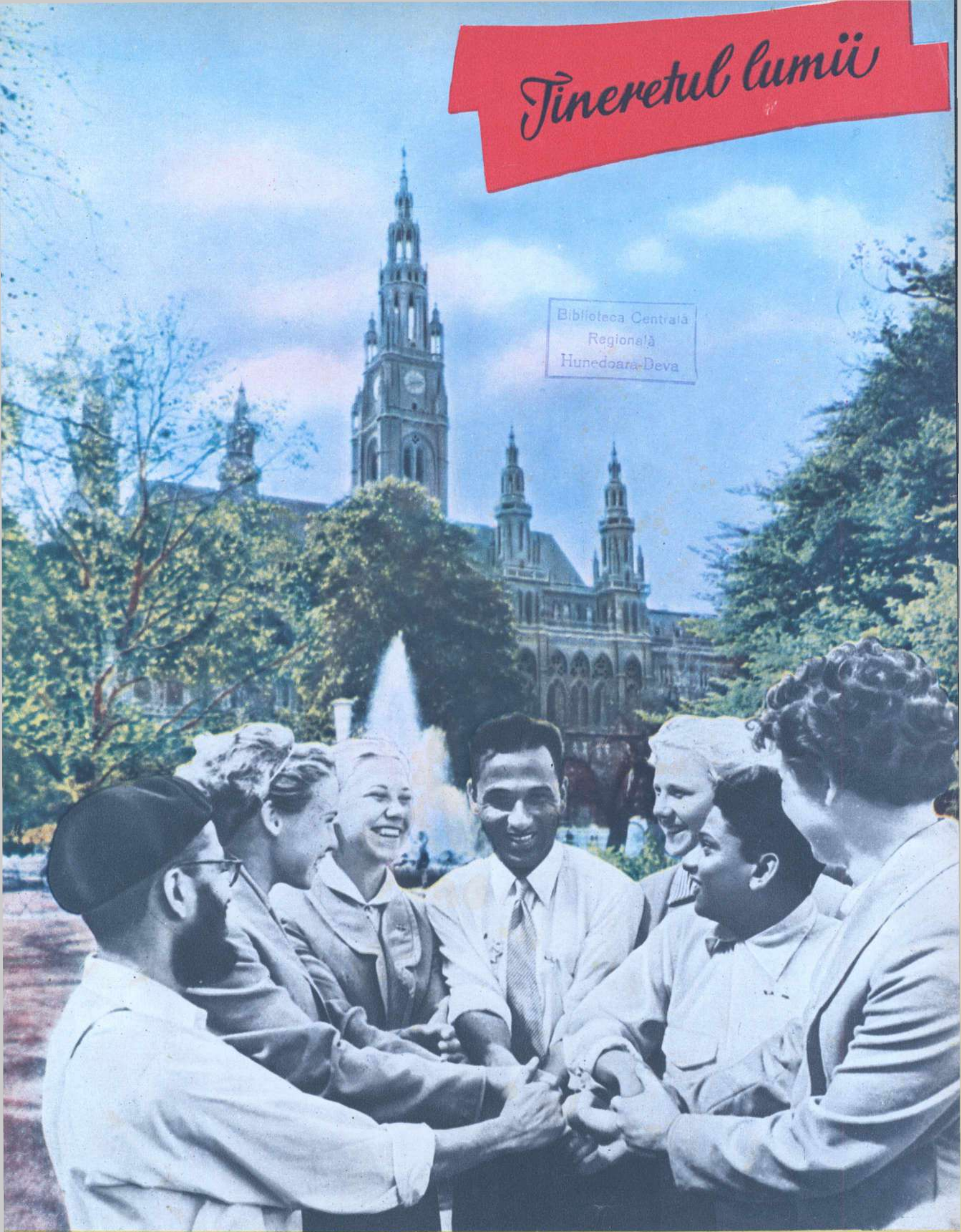

Tineretul lumii

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

CITITI ÎN
CUPRINSUL
REVISTEI

NUNTĂ ÎN SAT ★ ÎNSOȚITOAREA DE AVION

9

1958

1. Marea Neagră
2. Inceput de primăvară
3. Seară de vară
4. Crimeea — „Pinul”
5. Mestecenii

NATURA VAZUTĂ DE UN FOTOGRAF AMATOR

Natura îi atrage întotdeauna pe fotografii amatori. De la primii săi pași și în timpul întregii sale activități artistice, fotografii amator caută priveliștile țării sale natale sau ale celorlalte țări pe care le-a vizitat. Dar un lucru este să iubești natura și altul să o transpui în fotografie. Și fiecare amator cunoaște aceste greutăți.

În numărul acesta vrem să vă facem cunoscută arta unui amator ce a reușit să îmbine dragostea sa pentru natură cu obținerea unor fotografii de calitate. Este vorba de tânărul fotograf amator K. Savaliev din Moscova, căruiu i s-a acordat o mențiune la concursul nostru fotografic din 1957.

Tineretul lumii

Revista Internațională a tineretului editată de F.M.T.D. Apare lunar în limbile: germană, engleză, chineză, spaniolă, franceză, maghiară, polonă, română, rusă și o dată la două luni: în arabă și suedeză.

COMITETUL DE REDACȚIE:

Director: Werner LAMBERZ (R.D.G.)
 Redactor-șef: Sakhendu MAJUMDER (India)
 Membri: CHARVENET Paulette (Franța), CHRIKH Bara Lo (Senegal), JEUTNER Klaus (R. D. G.), KALLBERG Sture (Suedia), KHRAISHI Ibrahim (Iordania), LATORRE E. (Spania), VOLODIN Lev (U.R.S.S.), WILLISTON Floyd (Canada).

DRAGI CITITORI DIN ROMÂNIA,

Dacă doriți adresa ale tinerilor din alte țări pentru schimb de corespondență, adresați-vă **SERVICIULUI DE CORESPONDENȚĂ AL F.M.T.D.**, Benczur-utca 34, Budapesta VI, R. P. Ungară. Pentru acoperirea cheltuielilor acestui serviciu, adăugați în plic o serie filatelice completă în valoare de 1,50 lei.

În cazul când solicitați și publicarea unui anunț la rubrica „prietenilor prin corespondență” din revista „Tineretul lumii” valoarea seriei filatelice va fi de 2,25 lei. **TOATE CERERILE DE CORESPONDENȚĂ SE TRIMIT SERVICIULUI DE CORESPONDENȚĂ AL F.M.T.D.** Scrieți numai într-una din limbile de mare circulație (ex.: franceză, engleză, rusă etc.)

ADRESE:

Redacția centrală: Benczur-utca 34, Budapesta VI—Ungaria. Redacția ediției în limba română: București, Piața Sctnței nr. 1

NU TREBUIE

sumar

- 1 Nu trebuie să suferim de foame
- 3 Tineretul împotriva neștiinței de carte
- 4 Viața și activitatea tineretului indian de la sate
- 6 Șapte seri într-un sat
- 7 Cu instrumente primitive
- 8 Spre cel de-al VII-lea Festival
- 10 Nuntă în sat
- 12 Dare de seamă retrospectivă despre întâlnirea de fotbal de cel mai înalt nivel
- 14 În pădure
- 15 Sporturi nautice
- 16 Experiențele nucleare
- 18 Poporul irakian a rupt lanțurile monarhiei
- 18 Prietenul meu din Iordania
- 19 Declarația F. M. T. D. despre situația din Orientul Apropiat și Mijlociu
- 20 Tehnica modernă în agricultură
- 21 S. Hydromede și E. Atomito
- 22 Insofătoarea de avion
- 23 Copilul — dragostea și preocuparea noastră
- 24 O mare sărbătoare filatelică

COPERTA I: Un grup de delegați la întrunirea de la Viena a Comisiei permanente a Comitetului internațional de pregătire a festivalului (Iunie 1956)

COPERTA a II-a: Natura văzută de un fotograf amator

COPERTA a III-a: Cine dorește să corespundă cu noi?

să suferim de foame

În nenumărate țări ale lumii, tinerii de la sate recoltează în ultimele luni roadele muncii grele din timpul anului. Hambarele și magazinele sînt pline; ele sînt mărturia perseverenței și iscusinței acestor tineri. Dar sînt țări în care însăși bogăția recoltei constituie o problemă: nu se găsesc amatori să o cumpere. Și chiar astăzi, în epoca energiei atomice, în secolul dezvoltării științei și tehnicii, mai există oameni ce trebuie să meargă să cerșească pumnul de orez din care trăiesc, oameni muritori de foame. 60% din populația globului nostru suferă de foame, fiind subalimentată; așa cel puțin reiese din raportul pe 1953 al F.A.O. (Organizația Națiunilor Unite pentru Alimentație și Agricultură). Iar populația pămîntului este în continuă creștere. În 1920, pe pămîntul nostru trăiau 1.810.000.000 de oameni, în 1955 — 2.691.000.000, iar după calcule științifice, la sfîrșitul secolului vor trăi pe globul nostru 5 miliarde de oameni.

Anumiți oameni, ce se declară savanți serioși, cred și afirmă că numai epidemiile și războaiele pot împiedica omenirea să moară de foame. Dar este aceasta oare adevărul? Sînt oare acestea perspectivele tineretului nostru care va apuca începutul secolului al XXI-lea? Nu!

Sîntem convinși că pămîntul ne poate hrăni pe toți și chiar mult mai mulți încă. Sîntem convinși că nimeni nu trebuie să sufere de foame. Afirmatia aceasta se bazează, între altele, și pe o statistică a F.A.O. (vol. XI) care arată că solul cultivat actualmente — adică 1.383.000.000 ha de pămînt — poate hrăni astăzi 2.754.600.000 de oameni. Cele 6.040.000.000 ha de pămînt din lume necultivate, sau doar o parte din această suprafață, vor ajunge cu prisosință nevoilor celor 2,5 miliarde de locuitori în plus. Fiindcă, pentru a rămîne obiectivi, mai trebuie luat în considerație și faptul că din aceste 6 miliarde ha 50% nu vor fi încă culti-

În țările subjugate de colonialisti asemenea scene sînt deseori întîlnite

vate. Și perspectiva este cît se poate de bună dacă ținem seamă de faptul că populația dublată va dispune de 3 miliarde ha de sol în plus.

Pînă acum, la cercetarea diferitelor teritorii nu am ținut seamă decît de cifre. Dar mai trebuie luat în considerație și faptul că progresul științei și tehnicii merge în creștere paralel cu scăderea întinderii de pămînt necesară pentru hrana unui om. Știm astfel că pentru hrana unei persoane ce trăiește din pescuit și vînat în Australia trebuie 100 ha, în timp ce pe teritoriile cultivate în mod economic ajung doar 0,4 ha. Se poate, așadar, constata că pămîntul de care dispune omenirea este nu numai capabil de a o hrăni, dar că ridicarea nivelului agriculturii și creșterii de vite mai ascunde încă posibilități ce nici nu pot fi închipuite astăzi. În scopul acesta, este mai întii foarte important să se reglementeze alimentarea cu apă a solului cultivat, să se ridice randamentul lui prin întrebuițarea îngrășămintelor chimice și naturale ce pot stimula recolta, să se împiedice epuizarea fertilității solului prin întrebuițarea potrivită a asolamentelor, să se facă și mai rentabilă munca agricolă prin sporirea numărului de mașini agricole și de tractoare. Îmbunătățirea calității șeptelului, soluționarea problemei creșterii vitelor, sporirea calitativă și cantitativă a randamentului de lapte sînt la fel de importante. Îmbunătățirea calității șeptelului deschide, de asemenea, perspective uriașe, și nu se știe încă ce rezultate vor da cercetările făcute cu ajutorul izotopilor radioactivi în domeniul alimentației vitelor și plantelor și în acela al schimbării voite a caracteristicilor ereditare. Se crede însă că într-o țară ca Republica Democrată Germană, unde agricultura se face pe o scară foarte întinsă, știința va face posibil ca randamentul să crească cu 50%.

În timp ce în Europa, de fiecare hectar de pămînt cultivat se socotesc cîte 287 kg

Tineretul lumii

Progresul științei și tehnicii merge în creștere paralel cu scăderea întinderii de pământ necesară pentru hrana unui om

de îngrășăminte chimice și 0,01 tractoare, în Orientul Apropiat se socotesc 0,36 kg de îngrășăminte chimice și 0,0007 tractoare pentru un teren de aceeași întindere, în timp ce în Extremul Orient și în Japonia cifrele acestea sînt 58 kg de îngrășăminte chimice și 0,001 tractoare. În Africa, de fiecare hectar de pământ cultivat se socotește 1,600 kg de îngrășăminte chimice și 0,0008 tractoare.

În problema aceasta, India este cea mai greu lovită. Agricultură ei se dezvoltă continuu, paralel cu dezvoltarea industriei. Primele succese realizate arată cîte rezerve de neînchipuit mai există în Asia, unde o bună parte a solului se mai cultivă încă cu metode și instrumente folosite cu 1.000 de ani în urmă. Planul cincinal

prevede sume importante pentru dezvoltarea agriculturii.

Exemplul unei alte țări din această regiune demonstrează că în lume nu trebuie să existe foamete. China a fost secole de-a rîndul o țară „clasică” în ce privește foametea; în 1877 au murit de foame 6.000.000 de oameni. În ultimii ani, țara aceasta a început să exporte orez! Și aceasta fără a limita consumul propriei sale populații, care, dimpotrivă, a crescut enorm.

Nu am vorbit aici despre toate elementele ce ne dovedesc că nici astăzi și nici mâine nu trebuie să existe foamete pe pământ. Nu am vorbit de elemente hotărîtoare, cum ar fi cunoștințele agroștiințifice ale țărănimii, educația ei teoretică. Dar din cele arătate mai sus se poate vedea că, așa cum a spus poetul german

Heinrich Heine, „pămîntul are destulă pîine pentru toți”. Și este în primul rînd datoria tinerilor ce trăiesc la sate, ce recoltează cafeaua în Brazilia și orezul în China, ce cultivă griul, cartofii și celelalte roade ale pămîntului să contribuie la găsirea soluției pentru această problemă. Federația noastră poate afirma că nu neglijează problema. Împreună cu organizațiile ei membre a ajutat și mai ajută și acum la rezolvarea ei prin organizarea întîlnirilor internaționale și a seminariilor, prin schimbul de delegații ale tineretului de la sate și prin bursele de studiu puse la dispoziția tinerilor din țările slab dezvoltate, pentru a aduce cît mai aproape ziua în care nimeni de pe acest pămînt nu va mai suferi de foame.

KAJTÁR ISTVÁN

august 1945! Revoluția a triumfat în țara noastră, iar data aceasta marchează de asemenea și începutul unei etape noi în ridicarea nivelului cultural al poporului nostru. În răstimpul scurt a mai puțin de un an, 2.000.000 de oameni s-au eliberat din bezna analfabetismului, iar în cursul celor opt ani de rezistență ce au urmat, peste 7.000.000 au învățat să citească și să scrie, cu toată asprimea condițiilor de război.

La începutul anului 1956, atunci când guvernul nostru a elaborat planul trienal pentru lichidarea analfabetismului, în Vietnamul de nord mai existau încă aproape 3.000.000 de analfabeți.

În ciuda altor numeroase sarcini grele, poporul nostru și mai ales tineretul au desfășurat cu entuziasm munca de lichidare a analfabetismului. Într-adevăr oricine poate înțelege că un nivel cultural scăzut constituie un obstacol serios în calea socialismului. În ultimii doi ani, mai ales, tineretul nostru a participat cu o înflăcărare fără precedent la mișcarea învățămîntului popular și complimentar. Și unde pune tineretul mâna, mișcarea se naște și ia avânt.

Cu prilejul fiecărei campanii de propagandă, satele se însuflețesc la sunetul tobelor și al cîntecelor. Tinerii organizează manifestații de masă, iar în unele locuri, adevărate „defilări în cinstea luptei împotriva neștiinței de carte“. Ei folosesc toate mijloacele pe care le au la îndemînă, lansează lozinci, întrebunțează megafone și haut-parleur-uri, organizează serate artistice populare...

La ora actuală, cursurile învățămîntului popular sînt pline pretutindeni, atît în deltă cît și în cătunele cele mai depărtate de la munte. Aceasta nu înseamnă că totul merge ca pe roate. Au mai rămas încă unele elemente „refractare“, pe care trebuie să le învățăm să scrie și să citească în cursul anului acesta. Ele sînt mai ales femei cu copii mici, bătrîni cu memorie slabă sau oameni obligați prin profesiunea lor să lipsească în mod frecvent... Dar însăși existența greutăților face să iasă în evidență rolul jucat de tineret. Mai fiecare sat își are brigăzile sale de „luptă împotriva analfabetismului“ compuse din tineri. Aceștia se duc din casă în casă, la fiecare analfabet în parte, ducînd o muncă de lămurire și de convingere ce ține uneori săptămîni întregi, neluînd sfîrșit decît atunci cînd toți analfabeții din sat frecventează cursurile învățămîntului popular. Pentru a încuraja și mai mult mamele și femeile casnice să meargă la cursuri, membrii brigăzilor vin să le ajute la treburile gospodăriei sau chiar îngrijesc de copii cînd mamele sînt la învățătură.

Cînd vine perioada secerișului, și elevii sînt prea ocupați pentru a merge la școală, se aplică un procedeu care să-i ajute să rețină lecțiile învățate, cunoscut sub numele sugestiv de „pădurea literelor“. Acest procedeu constă în răsplindirea unor litere mari pretutindeni de-a lungul drumului ce duce de la sat la cîmp și chiar pe cîmp. Aplicate pe orice obiect familiar, literele pot fi văzute de fiecare, îndemnîndu-l în mod irezistibil să silabisească cuvîntul.

Cînd muncitorii voluntari se duc pe șantierele de construcții sînt însoțiți de monitori de la „Învățămîntul popular“ care, în timp ce participă și ei la muncă, continuă predarea lecțiilor. Acțiunile tinerilor de la sate sînt călăuzite de lozinci ca: „Ajutați-i pe analfabeți să învețe“, „Căutați analfabeții pentru a le veni în ajutor“.

La sfîrșitul anului 1956, datorită eforturilor tuturor păturilor populației, și mai ales ale tineretului, 130.000 de persoane au trecut cu succes examenele de absolvire. În 1957, analfabetismul a fost lichidat înainte de termenul fixat în 55 de sate. Anul acesta, an hotărîtor al planului trienal, sîntem siguri că vom realiza o parte esențială a sarcinilor fundamentale prevăzute de plan, cu atît mai mult cu cît rîndurile noastre s-au consolidat cu rezerve proaspete: peste 1.000.000 de elevi din institutele învățămîntului general profită de vacanțele de vară pentru a pleca la sate, unde vor participa la bătălia producției și la lupta împotriva neștiinței de carte.

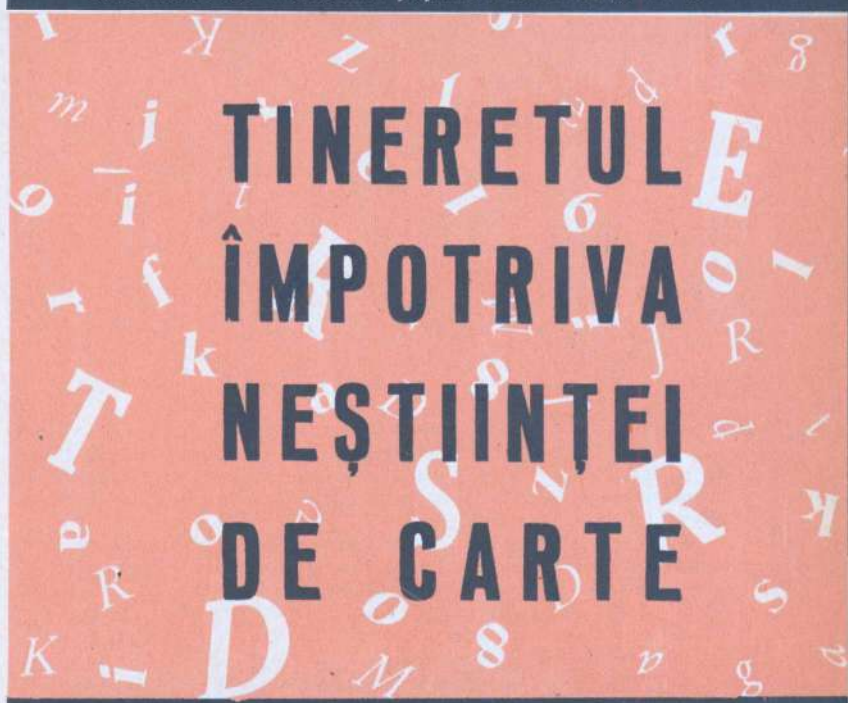
Paralel cu aceste cursuri de alfabetizare, s-a acordat multă atenție și cursurilor complimentare, în plin avînt în satele unde s-a lichidat complet analfabetismul. Numai în 1957 au trecut examenele de absolvire, corespunzătoare nivelului claselor de gradul întâi ale învățămîntului general (clase primare), 860.000 de elevi ai cursurilor complimentare, dintre care majoritatea o formează tinerii. În luna aprilie a.c., Comitetul Central al Uniunii Tineretului Muncitor Vietnamez a trimis cadrelor și membrilor uniunii, precum și tuturor tinerilor o scrisoare în care spune: „Iată lozincă Comitetului Central: la sfîrșitul anului 1958 nu mai trebuie să rămînă nici un singur analfabet în rîndurile Uniunii Tineretului Muncitor și ale tineretului în general. Fiecare membru al Uniunii Tineretului Muncitor, fiecare tînăr trebuie să fie un militant de avangardă în lupta împotriva neștiinței de carte“.

Răspunzînd acestui apel, tinerii vietnamezi sînt hotărîți să-și îndeplinească sarcinile în domeniul cultural, ca și în celelalte domenii, pentru a contribui la înaintarea Vietnamului de nord pe calea socialismului, participînd astfel la lupta pentru reunificarea patriei lor.

MAI-KHANG (Vietnam)

Intorcîndu-se de la cîmp, sătenii asistă la o improvizată lecție de învătămînt popular, la intrarea în sat

Sedinta unui grup de tineri veniti de la oras pentru a ajuta la lupta împotriva analfabetismului de la sate

Viața și activitatea tineretului indian de la sate

de PRASADO RAO
secretar general al
organizației „Kisan Sabha”

Publicăm mai jos un articol al secretarului general al organizației indiene sătești „Kisan Sabha” despre problemele ce stau în fața tineretului sătesc din această țară. Poporul și tineretul indian iau parte la mișcarea națională de reconstrucție, pentru a scăpa de moștenirea dominației străine de altădată, ce menținea satele într-o stare foarte înăpoeată. În cursul celor unsprezece ani de libertate, India a luptat pentru progres; tineretul sprijină această luptă.

D

upă datele recensământului din 1951, în India se găseau 79.500.000 de tineri între 14 și 30 de ani. 72% din ei erau tineri de la sate, majoritatea erau țărani de origine, iar ceilalți erau muncitori agricoli și alți muncitori din mediul sătesc ca: țesători, fierari, zidari, zugravi etc.

Viața tineretului de la sate oglindește situația economică și socială a mediului sătesc. Cea mai mare parte a populației de la sate se compune din clase înăpoeate¹ și se împarte în caste. În afară de aceasta, există 19.000.000 de indieni ce trăiesc în triburi și care sînt într-o stare și mai grea ca cei ce fac parte din clasele așa-zis „înăpoeate”.

Cei mai mulți țărani sînt săraci, posedînd pămînt cu rentabilitate mică. Înainte de a fi reorganizate, statele Andhra, Bombay, Madhya Pradesh, Madras, Rajasthan și altele aveau un procentaj al proprietăților mai mici de 5 acri, respectiv de 66,8, 51,3, 59,4, 67,6, 51,4% etc. Situația este aproximativ aceeași în celelalte state indiene.

Castele „înregistrate”, ale „celor de neatîns”, trăiesc în afara societății. „Cei de neatîns” duc o viață mai mult vegetativă în cătune, departe de sate, în condiții de viață abia demne de numele acesta, uneori fără să posedă nici măcar o colibă. Ei constituie majoritatea muncitorilor agricoli.

¹ Sub această denumire de clase „înăpoeate”, autorul identifică păturile cele mai sărace ale țărânilor, care trăiesc într-o neagră mizerie.

În cea mai mare parte a țării salariile nu sînt reglementate. Ele sînt în general mai mici de o rupie (1 șiling și șase pence). Cînd se întîmplă să fie reglementate, conform dispozițiilor legii asupra salariilor minime, ele ajung în general la o rupie și rareori abia ceva mai mult.

Durata muncii nu e fixată: muncitorii agricoli muncesc între 8 și 10 ore pe zi, iar personalul fermelor și mai mult.

Dar chiar cu aceste salarii de mizerie nimeni nu are totuși siguranța că găsește de lucru. Într-o anchetă făcută de Ministerul Muncii din India, reiese că muncitorii agricoli muncesc 189 de zile pe an în agricultură și încă alte 29 de zile în afara sectorului agricol. Venitul mediu al familiei unui muncitor agricol este de 447 de rupii pe an, cheltuielile ei fiind de 468 de rupii.

După calculele efectuate de Comitetul de conducere al Băncii de rezervă a Indiei, în 1951 totalul datoriilor populației sătești era de 9.000.000 de rupii. Raportul Ministerului Muncii spune că 45% din familiile de muncitori agricoli aveau datorii.

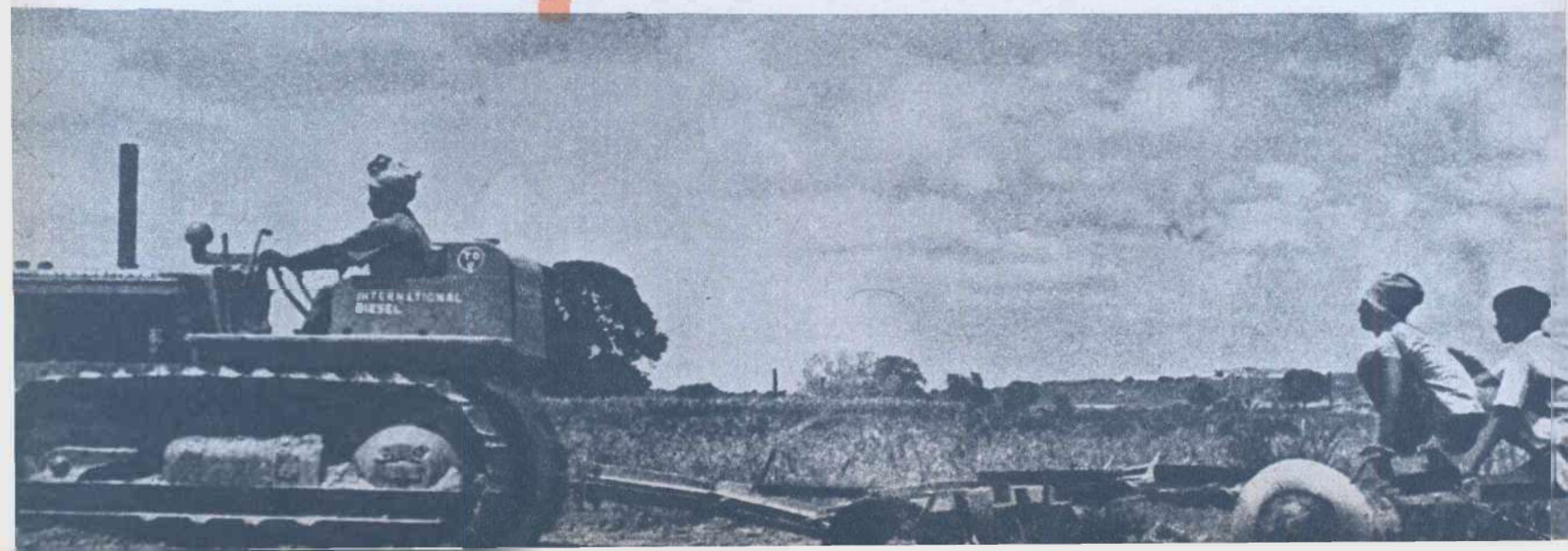
Se prevede ca la sfîrșitul celui de-al 2-lea cincinal, adică în 1960—1961, să fie școlarizați 32.540.000 de copii în vîrstă de 6—11 ani și 6.390.000 de copii de 11—14 ani. Cu alte cuvinte, 62,7% și 22,5% din copiii fiecăreia din aceste două categorii de vîrstă vor putea beneficia de învățatură.

Raportul comisarului pentru castele „înregistrate” și triburi declară că 0,015% dintre copiii triburilor înregistrate, 0,033% din cei ai castelor înregistrate și 0,053% din celelalte clase înăpoeate au primit în 1956 o educație extrafamilială.

Industria țesăturilor de mină, concentrată mai ales în regiunile agricole, folosește peste 5.000.000 de persoane, adică aproape tot atîția muncitori ca toate celelalte industrii organizate, inclusiv minele și plantațiile.

Problema locuințelor este foarte mare la sate. O bună parte din muncitorii agricoli nu au casa sau coliba lor proprie, ei locuiesc în maghernițe clădite pe moșia proprietarului. Cel de-al 2-lea plan cincinal prevede „reconstruirea sau repararea temeinică a unei mari părți din cele 54.000.000 de case din regiunile agricole”.

În fiecare an boli ca malaria, tuberculoza, gripa, holera,

vărsatul negru sau alte epidemii fac un mare număr de victime în rândurile populației. În perioada dintre 1941—1951, vîrsta medie a mortalității era la numai 32,4 ani.

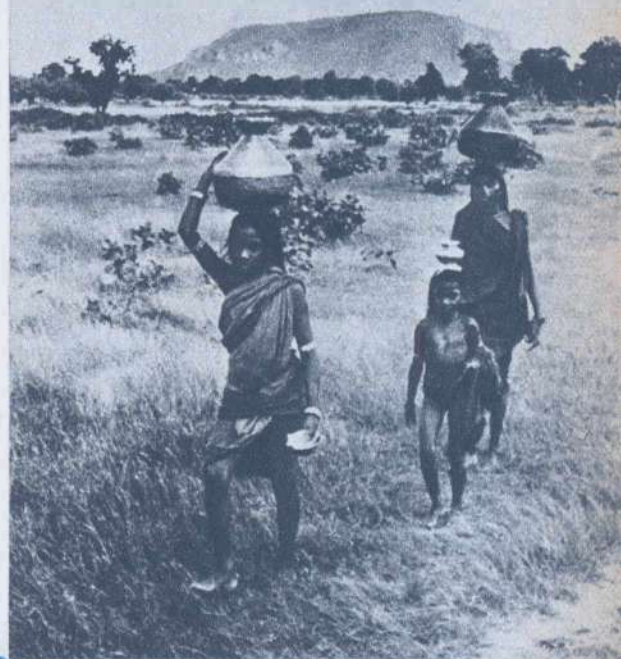
Cei ce muncesc la serviciu, ca muncitorii din spălătorii, frizerii, dulgherii etc., nu au nici salarii și nici angajamente fixe: ei primesc griu în epoca secerișului. Ocupația lor este periclitată fiindcă nu sînt în stare să reziste concurenței.

Iată pe scurt aspectul general al vieții populației sătești și prin urmare și al tineretului sătesc.

Un program de dezvoltare comunitară

Guvernul indian a creat acum cîțiva ani un serviciu de „dezvoltare comunitară și de extensiune națională”. În primul său plan cincinal, comisia planului descria „dezvoltarea comunitară” ca o „metodă prin care planul cincinal caută să lanseze procesul de transformare socială și economică a vieții de la sate”. Metoda constă în promovarea dezvoltării regiunilor agricole prin democrația poporului și prin organizarea cooperativistă, în timp ce guvernul vine în ajutor cu contribuția sa tehnică și cu credite.

„Media națională a producției suplimentare de provizii alimentare din cadrul proiectelor serviciului dezvoltării comunitare și al extensiei naționale este de 10,8% ; procentajele variază de la 2,7 la 19% în diferitele state, atîngînd 41,4% numai în statul Andhra Pradesh. Cifrele acestea subliniază cu și mai multă tărie necesitatea acordării unei atenții mărite dezvoltării comunitare din planurile noastre” — se spune într-un raport al grupului de studii de pe lîngă Comisia de planificare a Indiei. În privința mișcării cooperatiste, „rezultatele obținute pînă acum nu sînt de loc măgulitoare și arată limpede de ce trebuie să ne unim” — mai spune același raport (pag. 86). „Punctul cel mai slab al programului nostru de dezvoltare comunitară este dezvoltarea industriilor sătești, și mai ales angajarea șomerilor și a muncitorilor ocupați în mod insuficient” (pag. 91). În timp ce unele state au făcut în ultimul timp progrese considerabile în

Tinere sătești ducînd în saț apă de rîu

Cel de-al 2-lea plan cincinal prevede folosirea tot mai intensă a mașinilor agricole în India

Din păcate, în zilele noastre se mai ară pămîntul ca în urmă cu mii de ani

crearea de servicii medicale în mediul sătesc, atenția celor interesați a fost mai puțin îndreptată asupra condițiilor de igienă și de sănătate publică.

S-au obținut anumite rezultate la proiectele de dezvoltare comunitară, datorită mai ales eforturilor făcute de popor și în mod special de tineret pentru a realiza cu succes proiectele.

Tineretul sătesc în plină acțiune

În mai multe regiuni tineretul de la sate a început voluntar opera de dezvoltare a vieții sociale și culturale a poporului. Am avut prilejul să inaugurez o bibliotecă realizată de Liga tineretului din Gollanapalii. Am văzut o dramă interpretată de ansamblul dramatic din satul Telaprolu, constituit din tinerii satului. Pretutindeni în statul Andhra, Ligile tineretului sătesc au organizat asemenea biblioteci, săli de lectură, ansambluri culturale etc. În celelalte state se desfășoară o activitate mai mult sau mai puțin asemănătoare.

Se organizează pe scară întinsă turnee și manifestări sportive — este, în general, vorba de sporturi „sătești” ca „ședugudu” — și, fenomen demn de notat, toate păturile comunității sătești,

inclusiv „cei de neatîns” participă la aceste manifestări. Ligile tineretului participă așadar în mod activ și practic la înlăturarea racilelor sociale.

Activitățile culturale sînt practicate pe scară foarte întinsă de către tineretul de la sate. În numeroase state, îndeosebi la Andhra, Kerala, în Bengalul occidental, în Tamilnad și în Pundjab s-au constituit sute de ansambluri culturale ce duc o muncă activă. Faptul că unii dintre cei mai buni actori de teatru și de cinema și-au făcut debutul în aceste ansambluri culturale, înjghebate de tineretul de la sate, arată cît de excelentă este munca dusă de Ligile tineretului...

În sfîrșit, tot tineretul de la sate este acela ce constituie nucleul cel mai solid al mișcărilor organizate ale sătenilor, muncitorilor agricoli și ale celorlalți muncitori de la sate. Tinerii muncesc benevol în timpul conferințelor, participă la manifestații și sînt adesea în fruntea acțiunilor duse de aceste pături pentru apărarea drepturilor lor.

Astfel, viitoarea dezvoltare a mișcărilor de masă și a vieții sociale și culturale a regiunilor agricole depinde mai ales de tineretul de la sate.

New Delhi, Iunie 1958

Şapte seri într-un sat...

Peruştiţa este aşezată destul de departe de capitală şi destul de departe şi de centrul regional. La nord se întinde câmpia Traciei, iar la sud se află pădurile şi culmile munţilor Rodopi.

Ziaristi şi scriitorii pot scrie multe despre Peruştiţa. Istoria ei este excepţional de plină de glorie. Cooperativişti regiunii sînt cunoscuţi pentru entuziasmul cu care muncesc. Ei, şi mai departe, veţi zice voi?

Ei bine, vrem să vă arătăm ce fac tinerii locuitori din Peruştiţa în timpul zilelor şi orărilor lor libere.

Sîmbătă... Ia să vedem încotro se îndreaptă grupul acesta de băieţi şi fete? În timp ce un băiat care pare foarte dezgheţat cîntă la acordeon, două fete îl acompaniază din gură. Aha, uitasem cu totul că astăzi comitetul local al Uniunii Tineretului Popular Dimitrovist organizează o întîlnire cu tineretul din satul Brestoviţa.

Soarele aproape a asfinţit, şi mulţi dintre săteni se grăbesc să se întoarcă acasă.

— O să vedeţi, declară Violeta Dardova cu glas însufleţit prietenelor ei, băieţii din Pasargic o să fie bătuţi... Sînt gata să

pui rămăşag pe orice că ai noştri or să cîştige...

Nici nu ne mai gîndeam la asta! Şi totuşi încă de dimineaţă se puteau vedea afişele lipite în sat: „Astăzi, mare meci de baschet pentru Campionatele Bulgariei de sud între echipele oraşului Pasargic şi a satului Peruştiţa”.

Terenul se află chiar în centrul satului. Şi au şi venit o mulţime de spectatori...

S-au lăsat bătuţi băieţii de la sat de către cei de la oraş? Nu, au învins, şi încă cum: cu 17 puncte avans!

Duminică... O mulţime mare se îngheşia spre stadion. Nu, prietene cititor, nu e nici o greşeală, şi aţi citit bine: e într-adevăr vorba de un stadion. Un stadion adevărat, şi nu un simplu teren de joc. Cu o minunată peluză verde, o pistă pentru atletism şi o tribună pentru 6.000 de spectatori.

Dar meciul a şi început. Totov, centrul înaintaş, are acum balonul şi îl trimite destul de departe... Dar iată că Matov reuşeşte să prindă balonul... Un şut rapid...

Doi la zero pentru cei din Peruştiţa! O nouă victorie în contul campionatului regional. Duminica aceasta nu e rea de loc.

Luni... Orele 19⁰⁰. Dimka Toşeva se aşază în faţa oglinzii, îşi îmbracă bluza albă cea nouă, îşi aranjează părul şi pleacă. La cinematograful „Tinăra gardă” se joacă unul din ultimele filme ale lui Jean Gabin. Doar elevii rămîn acasă. Au de făcut lecţii — căci la Peruştiţa există o şcoală profesională de viticultură, de vinificare şi de cultivare a tutunului.

Marti... Se lasă noaptea. Velicika Mihailova, Lilka Mişeva şi Violeta Toşeva se grăbesc. Ele nu vor cu nici un chip să întîrzie la repetiţia grupului de dansuri al ansamblului de amatori Petko Stoianov, Zdravka Ancev şi Metodie Sabanov se duc la sala de spectacole. În sezonul acesta, artiştii amatori au şi prezentat patru piese, iar acum o pregătesc cu grijă pe a cincea.

Miercuri... Penka Perniceva, Maria Andreieva, Ivanka Krastinova, Spas Kanev, Atanase Toşev şi mulţi alţii şi-au dat întîlnire la clubul Uniunii Tineretului Popular Dimitrovist. Ei vor răsfoi ziarele şi revistele sosite, vor juca o partidă de şah sau de „pitic galben”, iar apoi se vor duce la cercurile de studii. Acestea tratează: unul despre istoria Partidului Comunist Bulgar, altul despre economia agricolă etc. La ele frecventează regulat aproape 80 de tineri, băieţi şi fete.

Joi... În cîteva clipe, soarele va dispărea în spatele munţilor acoperiţi cu păduri. Magda Anceva, Spaska Iovceva şi prietenele lor au şi început antrenamentul. Ca şi băieţii, fetele sînt campioanele naţionale de baschet ale satelor. Satul Peruştiţa a dat echipei noastre naţionale pe una din cele mai bune jucătoare de baschet ale Bulgariei: pe Krastina Goeva, maestră a sporturilor, care a jucat la Paris, Moscova, Berlin, Praga, Belgrad.

Vineri... Se aprind felinarele electrice. Noaptea se anunţă ploioasă. Străzile sînt pustii, în schimb sala de lectură este arhiplină. Şi la clubul Organizaţiei voluntare pentru sprijinirea apărării naţionale sînt mulţi tineri. Astăzi se întîlnesc membrii cercului de amatori automobilişti şi motociclişti.

Activităţile şi distracţiile tinerilor sînt foarte variate. La prima vedere s-ar zice că e greu să-ţi dai seama de rolul jucat în acest domeniu de organizaţiile de tineret, fiindcă atît de multe lucruri s-au transformat acum în tradiţii excelente. Dar, pentru ca să se întîmple aceasta, a trebuit ca activiştii Uniunii Tineretului Popular Dimitrovist să nu-şi cruţe de loc eforturile timp de mai mulţi ani. De altfel, dacă aţi întreba-o pe secretara comitetului sătesc al uniunii vă va răspunde că tot ce s-a realizat pînă acum este încă insuficient şi că la anul situaţia va fi mai bună.

Se povesteşte următoarea istorioară: cînd o englezoaică, destul de avută, şi-a cumpărat într-o zi două lădiţe de struguri din Peruştiţa a exclamat:

„Delicios! Ce noroc au bulgarii să poată mîncă cît vor din strugurii aceştia! Ce dulceaţă!”

Iar povestea are şi o urmare: cînd li s-a transmis celor din Peruştiţa cuvintele ei, aceştia au răspuns:

„Fericirea noastră nu provine din dulceaţa strugurilor, ci dulceaţa strugurilor se datoreşte fericirii noastre.”

Şi ni se pare că aşa şi este cu adevărat.

Cu instrumente PRIMITIVE

Kamerunul este, după cum se știe, o țară din Africa, situată în fundul Golfului Guineei, puțin mai sus de Ecuator, la răscrucea dintre Africa occidentală și Africa orientală, o țară a cărei situație economică mai este încă primitivă și ai cărei locuitori trăiesc aproape exclusiv din agricultură. Suprafața de astăzi a Kamerunului este de 525.000 km², dintre care 100.000 se află sub stăpânirea britanică, iar 425.000 sub cea a colonialismului francez. Populația sa, altădată de 6.000.000 de locuitori, nu este astăzi decât de 4.000.000.

Kamerunul este o țară agricolă. Producția sa atinge cifre și proporții pline de speranță, în ciuda faptului că se bazează pe metode de muncă antice. Kamerunul produce cacao, cafea, banane, orez, ulei și migdale, lemn, bumbac, arahide. Industria sa minieră produce aur, rutil, aluminiu etc. Toată producția aceasta revine în întregime colonialiștilor. Producția de cacao a Kamerunului a atins anul acesta 70.000 de tone, cea de banane 25.000 de tone. În primele trei luni ale anului, Kamerunul a exportat 20 kg de aur fin și mai multe zeci de tone de alte materii.

În schimbul produselor sale agricole, Kamerunul primește articolele fabricate de puterile colonialiste. Acestea sunt vândute la prețuri imposibile. Un litru de vin roșu costă peste 360 de franci francezi, în timp ce un kilogram de cacao valorează 100 de franci. Țăranii nu au la dispoziția lor nici un fel de mașină agricolă. Ei trebuie să muncească cu instrumente primitive... Colonia-

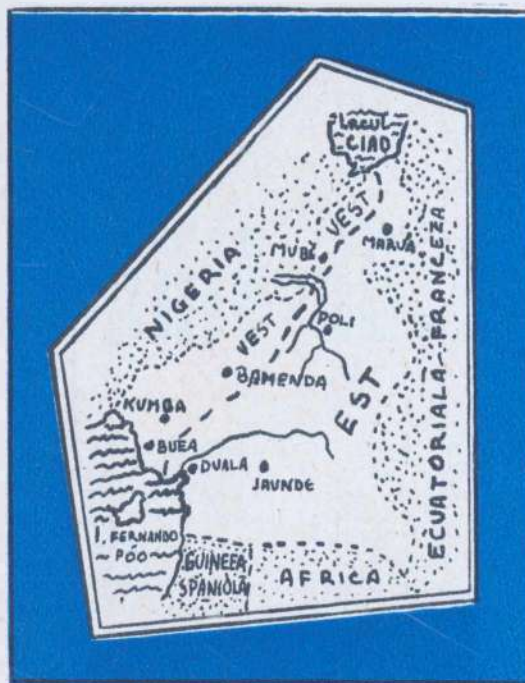
Tineretul din Kamerun este unit în lupta sa împotriva colonialismului, pentru independența țării sale. În fotografia noastră: un miting al tineretului

lității mențin tineretul în asemenea condiții pentru a accentua și mai mult mizeria populației, care nu are nici un alt mijloc de a face față nevoilor sale zilnice. În fața acestei stări de lucruri, tineretul devine tot mai conștient și se unește.

În Kamerun, învățătura se distribuie cu picătura. Satele sînt lăsate pradă analfabetismului. Nivelul de învățătură pe care îl primesc tinerii kamerunezi este anormal de scăzut. Ei nu au nici o posibilitate de acces la învățămîntul superior. În toată țara nu există decât un singur liceu. Celelalte școli, în număr aproape nelăsat, sînt grupate în sudul țării, în timp ce în nord nu există nici o instituție de genul acesta. Dat fiind faptul că tinerii din nord reprezintă o proporție puternică a tineretului kamerunez este regretabil că doar 5—10% dintre copiii de vîrstă școlară frecventează școlile. În schimb, în sud, copiii au posibilitatea de a merge la școală în proporție de 50—60%. Chiar și pentru aceștia distanțele ce despart școala de familiile școlărilor sînt uneori foarte mari. Elevii trebuie să străbată în fiecare zi 20—30 km pentru a ajunge la școală. În școli, copiii nu au nici o posibilitate de a se hrăni și stau uneori fără alimente zile întregi. Și îngrijirea medicală lipsește cu desăvîrșire în aceste școli.

De altfel, atât la sat cîți și la oraș, această îngrijire a lipsit întotdeauna. Satele sînt lăsate pradă mizeriei și morții. În satele din junglă nu există nici un fel de formație sau instituție sanitară. Sătenii bolnavi sînt transportați în spinare pînă în orașele în care există spitale. Chiar aci, lipsa de medicamente împiedică buna îngrijire a bolnavilor.

La o populație de 50.000 de locuitori există un singur medic. În tot Kamerunul, de altfel, există în total exact 51 de doctori.

Unele spitale nu au nici paturi suficiente pentru bolnavi. Aceștia sînt nevoiți să petreacă noaptea culcați pe jos, pe ciment. Pușinele medicamente existente sînt repartizate farmaciilor particulare, care le vînd la prețuri foarte mari. Orașele și satele nu cunosc decât boli, mizerie și exploatare...

Sportul este aproape necunoscut la sate. Cele câteva echipe de fotbal existente sînt numai organe de propagandă ale colonialismului. Tinerii de la sate, în dorința lor de a dezvolta practicarea sportului, își creează însă singuri terenuri unde învață să joace. Artă și cultura nu sînt dezvoltate în rîndurile tineretului. Cu toate acestea, tineretul și-a manifestat întotdeauna dorința de a progresa în aceste două domenii. Din lipsă de mijloace, însă, activitatea sa înaintea cu greu.

În ciuda situației dramatice în care își duce existența, tineretul se organizează pe zi ce trece. Colonialiștii însă, care nu vor să vadă realizată unitatea tineretului, duc o politică de teroare și de reprimare. Masacrarea tinerilor din Sanaga Maritimă, desființarea mișcărilor de tineret, arestarea conducătorilor și activiștilor organizațiilor ce nu vor să se supună jugului colonialist sînt tot altele dovezi care impun condamnarea politicii colonialiste din Kamerun.

Tineretul kamerunez speră însă în unitatea sa, în lupta și în viața sa. El știe că felurile sale nobile sînt incompatibile cu existența colonialismului. El știe că unitatea de acțiune este cheazăgia victoriei popoarelor ce luptă pentru pace și prietenie, pentru bunăstarea tineretului.

De aceea tineretul este solidar cu lupta tinerilor din toate țările pentru independența lor națională.

ABESSOLO NKOUDOU

„Tineretul sătesc din Mbalmayo”

Spre cel de-al VII-lea Festival

15.000 DE TINERI VOR VENI LA VIENA

Comisia permanentă a Comitetului internațional de pregătire a putut constata, la cea din urmă ședință a sa de la sfârșitul lunii iunie, că peste 400 de organizații naționale și internaționale de tineret, studențești, politice, culturale și sportive sprijină cel de-al VII-lea Festival Mondial. Multe dintre ele nu au participat încă niciodată la un festival, nefiind reprezentate nici la adunarea constitutivă a Comitetului internațional de pregătire de la Stockholm. Organizațiile acestea au orientări politice, credințe religioase și naționalități din cele mai diferite; printre ele se află și membre ale Federației noastre și ale W.A.Y., membre ale U.I.S. și C.O.S.E.C. Pentru a cita doar câteva organizații ce sprijină festivalul, vom numi Consiliul suprem pentru tineret și sport din Republica Arabă Unită, Consiliul tineretului african, ce cuprinde toate organizațiile de tineret din Africa Neagră, Comitetul organizațiilor de tineret din U.R.S.S. Pregătirile pentru cel de-al VII-lea Festival Mondial au început în peste 60 de țări. În peste 25 de țări există de pe acum comitete naționale ale festivalului, în cadrul cărora lucrează adesea împreună toate organizațiile importante de tineret ale țării respective, iar în zeci de țări centrele de pregătire pentru cel de-al VII-lea Festival Mondial și-au început lucrările.

Amploarea cu care se desfășoară pregătirile în vederea festivalului în toate regiunile, diferitele adeziuni primite sînt și ele un răspuns pentru toți cei ce încearcă să prezinte cel de-al VII-lea Festival ca pe un eveniment unilaterial. Aderențele ce sosesc din partea organizațiilor și personalităților de convingeri-le cele mai diferite dovedesc în mod incontestabil caracterul universal al celui de-al VII-lea Festival; ele arată limpede că pregătirile și caracterul festivalului nu depind de o singură organizație, ci rezultă din aportul comun a sute de organizații care, cu toate că-și apără autonomia, înțeleg totuși necesitatea de a se întîlni, de a înlătura prejudecățile și discriminările și de a găsi calea înțelegerii și acordului — singura cale adevărată pe care tineretul lumii și-ar putea afirma capacitatea creatoare, voința sa profundă și comună de pace.

Comisia permanentă a luat o hotărîre în privința programului celui de-al VII-lea Festival Mondial (despre care vă vom informa detaliat) și a hotărît, de asemenea, să fixeze numărul participanților la 15.000 — 17.000.

Ne desparte aproape un an întreg de deschiderea celui de-al VII-lea Festival Mondial, dar un an trece repede. Sîntem convingși că cititorii revistei noastre vor folosi anul acesta și că, împreună cu toți prietenii festivalului, vor contribui la pregătirea sa.

K. J.

CULTURA ÎN SLUJBA PRIETENIEI

Correspondentul nostru din Berlin ne-a transmis un interviu acordat de profesorul Notowicz, muzicolog și secretar general al Asociației compozitorilor germani:

Tineretul lumii: Domnule profesor, ce semnificație are după părerea dumneavoastră faptul că delegațiile își prezintă arta lor națională la festival?

Prof. Notowicz: Există multe forme de cunoaștere și înțelegere. La festivaluri, tinerii veniți din toate colțurile lumii discută despre problemele ce îi preocupă și prezintă tot ce au creat mai bun popoarele lor în domeniul cultural. Ce știe tineretul despre popoare ca cel coreean, cel chinez, cele africane sau altele? La festivaluri ei au prilejul să cunoască aceste popoare și să vadă cultura lor bogată.

Privire pe deasupra acoperșurilor Vienei, orașul celui de-al VII-lea Festival (sus)

Profesorul Notowicz (stînga)

De curînd a avut loc în Finlanda un Festival național al tineretului. Fotografia noastră arată începutul defilării pe stadion (dreapta)

Astfel cultura este un mijloc excelent în slujba înțelegerii pașnice a tineretului, fără deosebire de naționalitate, de culoare, de orientare politică sau religioasă. Dar acesta nu este decât unul din aspectele problemei. Pregătirile din domeniul cultural — cel puțin la noi — au contribuit în bună parte la dezvoltarea propriei noastre munci culturale. Nu întâmplător s-au scris atâtea lucrări noi în timpul pregătirilor pentru festival. Și când înveți să apreciezi producția celorlalte popoare, înveți să le și respecti.

Știu că soliștii și ansamblurile noastre au legat în cursul festivalurilor precedente prietenii ce mai dăinuie și acum, după alți ani.

Tineretul lumii: Ați avut legături cu alți muzicologi sau compozitori în timpul festivalurilor precedente, și legăturile acestea sînt durabile?

Prof. Notowicis: Mai întii am avut prilejul să lucrăm împreună în jurii cu mulți colegi veniți din alte țări. Colaborarea aceasta nu se limita numai la judecarea producției candidaților; aveau loc multe discuții cu caracter profesional, și discuțiile acestea erau un stimul bun pentru participanți, folositoare pentru munca lor viitoare. La cel de-al VI-lea Festival Mondial, de pildă, din discuțiile cu colegii japonezi, am aflat multe despre dezvoltarea artelor în Japonia. Puțin mai tîrziu, acești colegi japonezi ne-au vizitat în R.D.G. Unul dintre ei a scris chiar o carte cuprinzînd impresiile sale despre dezvoltarea muzicală din țara noastră și a prezentat și cîteva emisiuni la radio. El a introdus la Tokio o operă pe care a cunoscut-o la noi. Pe de altă parte, el ne-a vorbit aci despre dezvoltarea muzicii japoneze încă din secolul I. Conferința lui, îmbogățită cu înregistrări pe bandă de magnetofon, este astăzi unul din documentele cele mai interesante din arhivele asociației noastre.

Tineretul lumii: Ce propuneri aveți pentru cel de-al VII-lea Festival Mondial în general și mai ales în domeniul cultural?

Prof. Notowicis: Am găsit totdeauna că programele ce arătau eforturile culturale ale națiunilor erau deosebit de interesante. Noi am dori să știm cum au găsit participanții la cel de-al VI-lea Festival programul nostru, ce cred despre el? Poate s-ar găsi o formă pentru înființarea unei tribune internaționale unde s-ar putea discuta diferitele programe. Ar fi un avantaj enorm dacă s-ar crea acest prilej. Aș vrea, de asemenea, să propun ca artiștii și specialiștii din diferite țări să aducă cîteva exemple ale creațiilor lor noi, pe bandă de magnetofon, pe care să le prezinte colegilor din celelalte țări.

Ar fi, de asemenea, de dorit să se poată întîlni cîtiva specialiști din diferite țări pentru a evalua experiențele juriilor precedente.

DECLARAȚIA COMITETULUI FESTIVALULUI DIN STATELE UNITE

Credem că mijlocul cel mai bun de a se ajunge la o înțelegere și de a asigura pacea este de a vorbi de la om la om.

Simțim că Uniunea Sovietică a cîștigat mult prestigiu în ochii milioaneilor de tineri cînd și-a deschis anul trecut porțile celui de-al VI-lea Festival Mondial. Așteptăm ziua cînd vom putea face și noi la fel.

Pînă atunci insistăm să se mărească participarea americană la acest eveniment mondial ce se întîmplă o dată la doi ani.

În scopul acesta am format comitetul nostru ce își propune să cîștige sprijinul celor mai mari organizații de tineret și a grupărilor studențești. Sfătuim toate organizațiile ce se interesează de schimburile culturale și de educație să se alătore comitetului și să ajute la pregătirea participării americane, pentru a putea demonstra în mod efectiv diferitele aspecte ale vieții poporului nostru la această întîlnire a tineretului lumii...

Ne-ar plăcea să vedem delegația Statelor Unite prezentînd un program cultural care să egaleze sau să depășească nivelul programelor țărilor mai mici.

Simțim că Statele Unite pot și trebuie să concureze cu celelalte națiuni în domeniile artistice, culturale și sportive ale festivalului. S.U.A. sînt o țară mare și variată și credem că trebuie să fie bine reprezentată la acest eveniment de importanță mondială.

(Extrase)

„SĂ CREĂM COMITETE PRETUTINOENI ÎN LUME“

Pe tot timpul duratei festivalului, jurnalele de actualități cinematografice au difuzat părți întregi ale diferitelor manifestări, iar un ziar, cel mai reacționar, mai belicos și mai procolonialist a încercat — în zadar de altfel — să murdărească minunata noastră întîlnire. Toate acestea dovedesc măsura în care repercusiunile festivalului, atît pe plan național cît și regional, au depășit toate așteptările noastre. La întoarcere am fost asaltați cu întrebări de pretutindeni și am făcut de nenumărate

ori dări de seamă despre întîlnirile noastre. Cred că răsplata noastră cea mai mare este că, în ciuda nenumăratelor manifestări ce au loc actualmente sub numele de festival, în limbajul oamenilor noștri numai al nostru este numit „festival“. Ar trebui ca de pe acum să se pună din nou în activitate Comitetele regionale și naționale de pregătire a celui de-al VII-lea Festival, să înființăm altele în toate centrele, pretutindeni în lume, și să dăm, mai mult decît în trecut, posibilitatea de a se populariza activitățile noastre, luînd legătură cu anumite comitete, trimițîndu-le, de pildă, material de propagandă despre realizările noastre, făcînd schimb de idei sau chiar de materiale. În jurul acestor comitete ar trebui create centre pe interese pentru ca fiecare să poată participa într-un fel sau altul la realizarea viitoarelor festivaluri. În rezumat, după fiecare festival, activitățile trebuie să continue în așa fel încît atenția lumii întregi să fie concentrată în permanență asupra noastră, ceea ce ne va permite să antrenăm tot mai mulți tineri în lupta noastră măreață.

MAURICE THYS
Serains, Belgia

Japonia: Consiliul tineretului sohyo și „Consiliul tinerilor băieți și fete“ sînt gata să patroneze cîteva seminarii și întîlniri profesionale. „Congresul național al culturii“ este gata să trimită mai mulți membri în juriile competițiilor artistice.

Republica Federală Germană: Federația studenților liberali a hotărît în cursul conferinței delegațiilor din Berlinul de vest să trimită o delegație de observatori la cel de-al VII-lea Festival. La conferințele sîtești ale organizației „Șoimilor“ (Tineretul socialist german) se discută propunerile de a lua parte la cel de-al VII-lea Festival.

Fransa: La Paris a avut loc întîlnirea organizațiilor ce se interesează de festival, cu participarea organizațiilor ce au fost reprezentate la cel de-al VI-lea Festival și cu participarea delegațiilor altor organizații. La întîlnire au luat parte reprezentanții Hanurilor tineretului francez și Cercetașii francezi. Consiliul francez al mișcării de tineret a declarat, între altele, că va participa la cel de-al VII-lea Festival cu o delegație de observatori.

ȘTIRI DESPRE FESTIVAL

Polonia: Organizațiile de tineret ale Poloniei au intenția de a contribui în largă măsură la întîlnirile profesionale prevăzute în programul festivalului: întîlnirea tinerilor feroviari, a tinerilor mineri, a tinerilor turști, a tinerilor filatelști și a tinerilor esperantisti.

Insulele Filipine: Congresul național al studenților din Filipine pregătește o mare colecție prin toată țara pentru a putea asigura participarea unei delegații numeroase la cel de-al VII-lea Festival.

Israel: Organizațiile copiilor evrei și ale tineretului arab din Israel au hotărît cu entuziasm să participe la cel de-al VII-lea Festival. Membrii lor au început să intre în legătură cu personalități și membri ai altor organizații de tineret pentru a-i antrena să participe activ la pregătire. Ei pregătesc o delegație culturală de 100 de membri și o delegație sportivă de 50 de membri.

Argentina: S-a format un comitet național al festivalului în Argentina, cu participarea următoarelor organizații: Tineretul radical intransigent, Tineretul progresist democrat, Tineretul din Mișcarea națională intransigentă, Federația argentiniană de arte plastice, Comisia de tineret a Sindicatului muncitorilor din energie, F.O.T.I.A., Tineretul comunist, Asociația națională a artei populare și multe altele. În diferite părți ale țării se organizează spectacole și expoziții închinare celui de-al VII-lea Festival.

Africa Neagră: De la 6 la 12 septembrie 1958 va avea loc primul Festival al tineretului african la Bamako (Sudanul francez).

Nunta în Sal

În nenumărate sate maghiare, populația păstrează neschimbate datinile strămoșești ale ceremoniei căsătoriei. Locuitorii din Boldog — așezat la vreo sută kilometri de capitala maghiară — păstrează cu strictețe vechile obiceiuri caracteristice regiunii. Astăzi încă, în satul acesta cu costume folclorice bogate, se organizează din generație în generație ceremonii mărețe de nuntă, legate firește de multe distracții.

Istvan Szabo și Margit Kiss se căsătoresc. La ceremonia nunții unei fiice de țăran ce posedă un hectar și jumătate de pământ au fost invitate 150 de familii, adică peste 300 de persoane. Conform datinilor, oaspeții, care vor participa la ceremonia timp de două zile — duminică și luni —, aduc de vineri și de sâmbătă darurile lor miresei: între altele 100 de perechi de păsări, 150 de salamuri mari, 60 de cotlete afumate, numeroase torturi și cozonaci. În afară de acestea, familia a tăiat și doi porci, care, împreună cu alte bucate, vor servi la îmbogățirea mesei. Și pentru ca toate aceste bunătăți să alunece mai bine pe gât, oaspeții vor bea vin sau bere, fiecare după bunul său plac.

Duminică dimineața cele două soacre (mamele tinerilor însurăței) încep să îm-

brace mireasa. Nu e lucru ușor, deoarece totul e stabilit în mod riguros; culoarea fiecărei piese a costumului, felul în care trebuie purtată și chiar ordinea în care se îmbracă. În regiunea aceasta sînt la modă mai multe rînduri de fuste. Nu este prea comod pentru fete să se strîngă în rochiile acestea și să poarte gâteliile de cap pestrițe, atît de grele.

Cînd mireasa e gata, un grup de femei conduse de un „cavaler de onoare” transportă patul miresei în casa părinților mirelui, unde tînăra pereche va trăi pînă la construirea noii sale locuințe. În prima noapte nimeni nu se duce la culcare, muzica cîntă într-una, vinul curge și oaspeții dansează pînă în zori. În timpul acesta tinerii căsătoriți își iau rămas bun de la părinți.

Abia a doua zi însă începe adevăratul chef de nuntă. Mai întîi vine ceremonia cea mai importantă: îmbrăcarea miresei. I se scoate rochia caracteristică fetelor de măritat; i se piaptănă părul cum îl poartă femeile măritate și i se pune o rochie asemănătoare cu aceea a celorlalte femei. După-amiaza, tînăra pereche, îmbrăcată în straiile cele noi, se prezintă în fața „cavalerului de onoare” pentru a asculta versuri în care acesta înșiră cele mai fru-

moase amintiri ale sale din tinerețe, apoi face elogiul părinților miresei și arată cum aceasta își ia rămas bun de la căminul părintesc. Între timp, oaspeții se pregătesc de plecare și curînd cortegiul — acompaniat de un taraf de lăutari țigani — se îndreaptă spre noul cămin al tînărei perechi, adică la casa părinților mirelui. Aci „cavalerul de onoare” recită iar versuri în care specifică îndatoririle tinerilor căsătoriți. După aceasta vine cel mai mare eveniment al nunții: dansul miresei. Toți musafirii trebuie să cumpere acest dans cu bani. Astfel la nunta de care vă vorbim s-au strîns 8.000 de forinți, cu care s-au acoperit cheltuielile nunții, ceea ce dovedește că oaspeții au fost darnici. Spre sfîrșitul petrecerii, un grup de femei vine la casa miresei aducîndu-i un tort mare înconjurat de lumînări aprinse pe care tînăra mireasă trebuie să le stingă spre hazul și distracția tuturor. În aceeași clipă se aduc și darurile pe care este agățată o inimioară de turtă dulce.

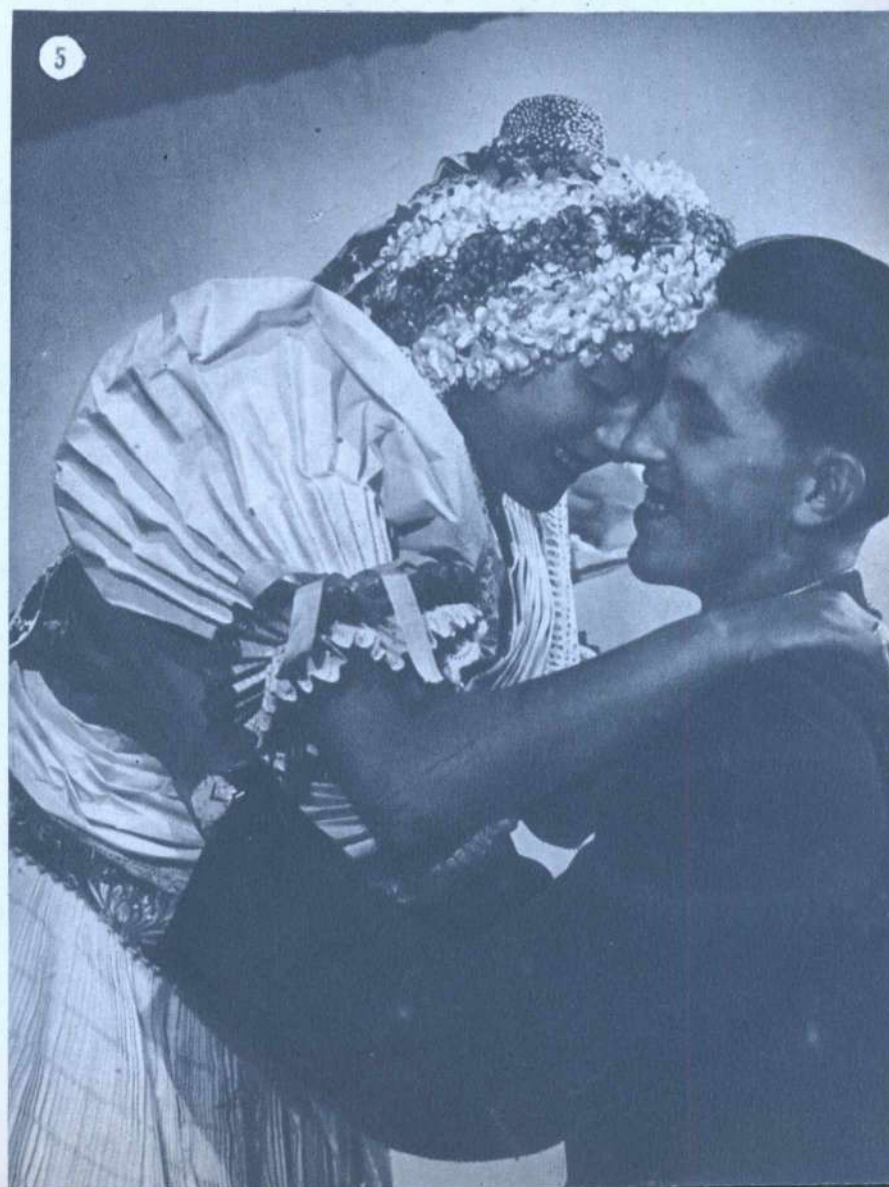
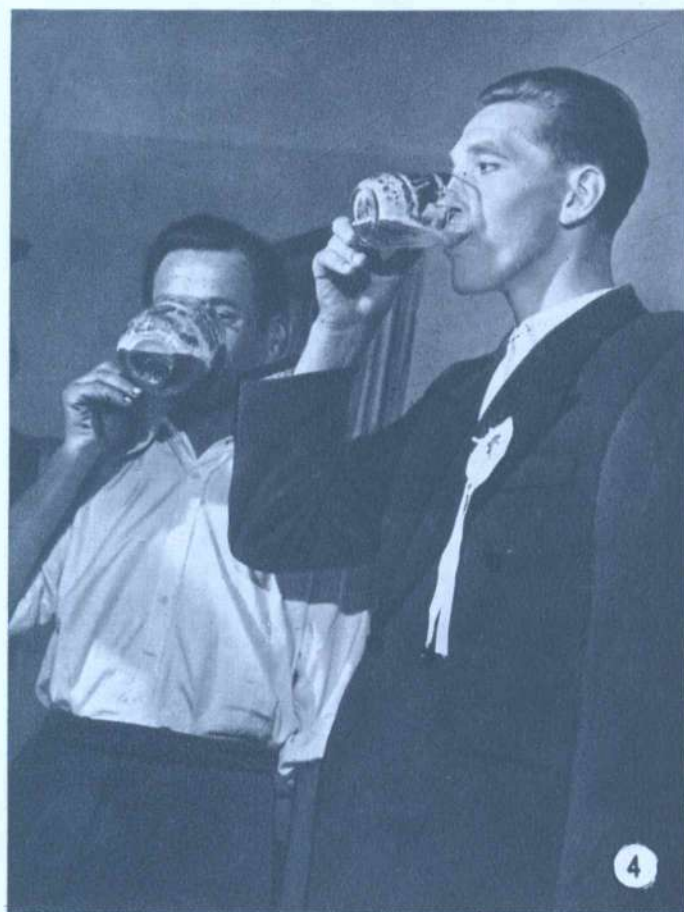
Pentru cele ce se petrec după aceea, în poveștile maghiare se spune:

„Și au trăit fericiți pînă la moarte”.
Le dorim și noi viață lungă.

MIKLOS PÁLOS

1. *Imbrăcarea miresei*
2. *Derechea se înalță, fustele zboară — este dansul miresei*
3. *Mireasa și mama ei izbucnesc în lacrimi la ora despărțirii*
4. *Se goleşte paharul în cinstea tinerilor căsătoriți*
5. *În sfârșit, singuri*

„Dacă doriți să aveți unprezece dintre cei mai buni jucători de fotbal, luați ansamblul echipei braziliene. Dacă aveți nevoie de un jucător de rezervă bun la toate, alegeți-l dintre membrii celei de-a doua selecționate braziliene”. Iată constatarea ce a fost făcută de doctorul Willy Meisl, unul din cei mai mari cronicari sportivi actuali. Se spune că acesta este răspunsul pe care l-a dat când i s-a cerut să aleagă o echipă constituită din cei mai buni jucători care au participat la întrecerile pentru cea de-a VI-a Cupă de fotbal a Asociației mondiale, care a avut loc în Suedia.

Mă îndoiesc, că dr. Meisl ar face acum aceeași constatare, deoarece la întâlnirile de

D A R E D E S E A M Ă R E

ÎNȚILNIREA DE FOTBAL

fotbal de cel mai înalt nivel au participat numeroși jucători excelenți, fără să fie totuși câștigătorii cupei. Entuziasmul său este însă lesne de înțeles și sînt sigur că cei mai mulți dintre noi ar fi dat un răspuns mai mult sau mai puțin asemănător după uluitoarea desfășurare de forțe pe care a constituit-o lupta finală în care Brazilia s-a întâlnit cu Suedia, sfidînd-o.

Am folosit în mod intenționat cuvîntul „sfidat” pentru a caracteriza Suedia, dar l-aș fi întrebuințat pentru oricare altă țară ajunsă în finală. E drept că brazilienii nu dețineau cupa, că de fapt nu reușiseră niciodată încă să o obțină în cursul tentativelor repetate timp de douăzeci și opt de ani, dar în finală echipa braziliană a dovedit, încă de la intrarea ei pe teren, că este echipa clasică a turneului.

Din clipa în care a devenit treptat stăpînă pe situație în întâlnirile cele mai grele, învingînd chiar și rezistența echipei sovietice, atît de mult apreciată, ea a rămas favorita indiscutabilă. Firește, nu lipsea prea mult pentru ca temperamentul exploziv al brazilienilor să-i piardă în clipa hotărîtoare — lucru de care se temeau de altfel mulți.

Fapt cert este că jocul lor te făcea încă de la început în mod incontestabil să ai îndoieli din cauza primejdiei pe care o oferă temperamentul lor. Cît despre mine, nu a aceasta mă lăsa perplex, ci mai curînd faptul că după primele întâlniri aveam într-una impresia că nu formau un tot, o unitate fermă și omogenă ca echipă. Fiecare din ei în parte dădea merou dovada unui joc artistic și unui talent individual evident. Același lucru îl dovediseră și în 1954, la ultima Cupă mondială în Elveția, și bineînțeles și în 1955, cînd l-au bătut pe englezi. Ceea ce le lipsea și atunci era forța ce rezultă din unitatea unei echipe și fără de care nici măcar unsprezece jucători geniali nu ar putea forma un ansamblu care să poată învinge oriunde în lume. Simțeam că elementul acesta le lipsea și acum, în 1958.

Dar pînă la sfîrșit toate îndoielile s-au risipit. De aceea victoria lor a avut un asemenea succes și o popularitate nemaîntîlnită în istoria cupelor mondiale. Era echipa ce

trebuia să câștige — echipa care a și câștigat în mod efectiv.

Dar ce deosebire față de 1954, cînd „vrații” maghiari, cu mult mai excepționali decît brazilienii în 1958, au fost bătuți în finală de echipa Germaniei occidentale, care o învinseseră cu 8-3 în sferturi finale! Ungaria de acum patru ani și Brazilia de anul acesta! Dacă aceste două echipe ar fi putut numai să fie puse față în față același teren! Iată din ce se făuresc visurile de fotbal! Și dacă ar fi totuși posibil, ar însemnat să prevăd sau mai curînd să afirm că maghiarii ar învinge exact ca în 1958. În legătură cu aceasta mi-aș permite aici observație divergentă.

Brazilienii au meritat victoria. Ei au fost demni să li se atribuie mîndrul titlu de campioni mondiali, pe care îl vor păstra timp de patru ani, pînă la cea de-a VII-a Cupă mondială ce se va disputa în Chile. Socotim totuși că nu sînt nedrept dacă afirm superlativul folosit pentru a le caracteriza jocul au fost provocate în bună parte exact ca selecționarea unei echipe propuse de Willy Meisl — dintr-un elan de entuziasm născut din spectacolul rar pe care oferea victoria, în sfîrșit, meritată de echipă.

Lăsîndu-se antrenati de bucuria lor, cronicarii sportivi au uitat ce au scris la începutul competiției. Atunci mai toți argumentaseră că nivelul nu atîngea cele precedente și că acest campionat era deschis tuturor și că în principiu orice echipă avea șansele de a câștiga. Ce diferență totuși față de 1954, cînd o unsprezece din echipele Ungariei, Uruguayului, Iugoslaviei și Braziliei se clasau cu toții în categoria echipelor mari!

Nu am intenția să subestimez victoria brazilienilor, dar îmi voi permite totuși să observ că victoria aceasta a fost prin ea însăși un tribut de admirație adus unei alte echipe — și anume marilor echipe maghiare din anii de după război. Să luăm ca punct de comparație bătălia maghiaro-braziliană din 1954. Încă din epoca aceea America Latină a prezentat o tehnică admirabilă, pe care jucătorii puteau prinde balonul de orice înălțime, stăpînindu-l și, printr-o și

ZEGLÉDI

dele vedetelor și echipelor mari. Or, trebuie să admitem, aceasta este exact ce au făcut și brazilienii pe altă scară; și-au însușit munca de echipă și tactica ungarilor de la întâlnirea de neuitat din Elveția, reușind mai târziu să le adapteze propriului lor joc. Și dacă trebuie, iată și dovezile.

La zenitul forței lor, maghiarii au jucat în atac în următoarea formație: centrul înaintaș în adâncime acționând ca șef organizator strategic, interii stînga și dreapta amîndoi înaintea, ca lăncie de atac, în timp ce aripa stîngă și dreaptă își combinau driblajul în spate, marcînd goluri cînd se prezenta ocazia. Pe linia mijlocașilor sau a fundașilor, unde centrul mijlocaș se considera și fundaș, mijlocașul stînga acționa ca apărător, ceea ce însemna deci o linie de apărare formată din patru jucători.

Iată, așadar, o descriere extrem de simplificată a schemei de joc datorită căreia ungarilor au obținut palmaresul patru ani cu o singură înfrîngere, dar conform planului de bază adoptat de ei.

Dar planul tactic al brazilienilor din 1958? Aproape identic. În locul unui centru înaintaș acționînd în adâncime îl avem pe interul dreapta Didi ca șef strategic, fără

dinaintea meciului lor cu englezii, brazilienii au jucat un meci întreg ce făcea parte din antrenamentul lor. Și totuși nu jocul acesta ne-a făcut să reflectăm, ci mai ales felul în care era interpretat. Membrii echipei jucau cu toții fără excepție, dar într-o „distribuție” cu totul neobișnuită la ei și într-un stil foarte ușor, păstrînd totuși o oarecare rezervă. O asemenea atmosferă a fost observată la fiecare din antrenamentele lor. În afara exercițiilor ce trebuiau executate de ansamblul coechipierilor, fiecare jucător mai trebuia să facă un antrenament ce părea că se bazează pe un plan conform exigențelor sale particulare. Ceva ce ne-a izbit în legătură cu aceasta a fost să văd foarte des pe unii din jucătorii lor continuîndu-și antrenamentul mult după ceilalți.

R O S P E C T I V Ă D E S P R E

E CEL MAI ÎNALT NIVEL

lă mișcare a corpului, făcîndu-și adversarii să se repeadă în direcția opusă. Le lipseau însă două elemente: munca de echipă și tactica, sau dacă combinăm amîndouă: strategia. Ar fi putut fi asemuiți cu unsprezece muzicanți buni, fiecare în parte capabil să facă minuni de improvizatie în meserie, iar cărora le lipsește partitura, singura în stare să-i unească într-o orchestră.

Nu au trecut decît patru ani și iată că au găsit această partitură. Orchestrația — neîpăsită totuși de distonație cu prilejul întâlnirilor respective cu Anglia și Țara Galilor — a produs minunatul concert împotriva Franței și Suediei. Transformarea aceasta — produsă în numai patru ani — oferă o lecție care ar trebui să servească ca învățătură și celorlalte țări. În ea găsim adevăratul motiv pentru care brazilienii formează obiectivul unei descrieri ce ar conțina unei echipe mari.

Se obișnuiește totdeauna să se recomande tinerilor jucători să studieze stilul și meto-

nici o altă schimbare față de maghiari. Centrul înaintaș Mazzola și interul stînga Pele au fost lăncile de atac, în timp ce pe aripi, Garricha și Zagelle erau îndreptați de Didi să paseze balonul la doi interii de toată încrederea. Mijlocașul stînga Zito era al patrulea de pe linia fundașilor.

Planul acesta tactic, necesitînd o muncă de echipă pentru a fi realizat, i-a transformat pe brazilieni în cei mai buni unsprezece din lume în domeniul controlului asupra balonului și în jocul artistic, într-o echipă înzestrată cu o metodă ce le-a permis să ajungă la titlul de campioană mondială.

Mai trebuie să se țină seamă însă și de alt factor, și anume de rezistența fizică. Aceasta i-a făcut pe unii observatori să presupună că brazilienii ar putea pierde din această cauză. Cine însă a putut să asiste la uimitoarea lor serie de antrenamente a trebuit să înlăture pe veci orice îndoială în privința capacității lor de a rezista pînă la capătul celor 90 de minute. Ba și mai mult, în ziua

În mod general dădeau impresia că apreciază foarte mult antrenamentul, că le face plăcere și că realizează exercițiile într-un mod mult mai independent decît orice altă echipă.

Dar celelalte echipe? În cele mai multe cazuri rezultatele obținute au fost juste. Suedia a meritat locul doi, deși mă simt ispășit să spun că Franța era mai bună. Și deși puțini dintre noi i-au acordat șanse echipei franceze de a se depăși, ea a ocupat totuși locul trei. Iar cînd a trebuit să ofere un joc spectaculos, Kopa s-a dovedit a fi un șef de direcție strategică strălucit, iar Fontaine un realizator de goluri eminent. Ambii jucători au ridicat echipa franceză deasupra nivelului mijlociu.

Și acum, în concluzie, cîteva cuvinte în privința celui mai mișcător eveniment al campionatului, eveniment ce s-a datorat unui ziar. Ziarul era organul sindicatelor sovietice „Trud”, care a oferit un trofeu în cinstea celui mai bun jucător tînr rămas în finală. Acesta a fost decernat bineînțeles tînrului Pele din Brazilia, în vîrstă de 17 ani, ceea ce confirmă faptul că țara aceasta dispune de unul din cei mai tineri jucători ce au participat la turneul de la Stockholm, dacă nu chiar de cel mai tînr.

Aceasta este o problemă pe care nu au pierdut-o din vedere multe țări, mai ales dintre acelea ce își lăsaseră acasă jucătorii tineri din motivul lipsei lor de experiență.

CHARLIE COUTTS

1. Scenă destul de furtunoasă între unguri și suedezi în sferturile de finală
2. Brazilianul Vava marcînd primul său gol în poarta suedezilor
3. Iată cupa „Rimef”, pe care brazilienii o vor păstra cu mîndrie timp de patru ani

In pădure

Ieșind din pădure, aerul părea mai ușor, aproape răcoros. Din depărtare, muntele li se arăta în întregime de un albastru-verzui, scintilietor, fantastic sub razele aproape orizontale ale soarelui. Cu câțiva ani în urmă fuseseră acolo mine de cupru. Apoi exploatarea minelor încetase, cu toată bogăția lor extraordinară, din motive obscure. De la trecerea albilor nu rămăseseră decât câteva construcții ruinate, de mult năpădite de verdeață, și un sătuleț de muncitori ce se gândiseră probabil că, mai la urma urmei, nu le va fi mai foame acolo ca în altă parte.

Ceva mai sus de mină, pe o platformă stincoasă, era instalată o cabană de trecere. Ziduri de cărămidă, pereți de grajd, fără dușumele, cu pământ bătut pe jos, o masă, bănci acoperite de rămășițe de insecte uscate. Într-un colț de plafon atârna o găleată răsturnată, pentru duș. Nu avea nici apă, nici lumină electrică. Iudith nu vedea cum se poate trăi în ea. Împinse oblonul de lemn. Din fața ferestrei un portocal răspîndea un parfum

puternic. Sosi și Arnys încărcat cu cutii de conserve.

— Vrei să mănânci crabi și pateu la dejun? propuse ea, întrebându-se ce vor face cînd se va isprăvi plinea.

— Ai cafea?

— Da, dar nu am nici apă și nici foc. El trase cu urechea.

— Se aude un izvor în apropiere. Dă-mi găleata. Vei găsi afară niște pietre mari pentru foc.

— Nu știu să-l fac.

— Cum, nu știi să faci focul? La șase ani, eu știam să aprind focul oriunde în cabană. Pe el puneam la grătar toate șopirlele și șobolanii pe care-i prindeam.

Cu câteva pietre construi o vatră, și în fața ușii lor străluci un foc asemănător celor ce se aprind seara în fața fiecărei colibe a indigenilor.

Mîncară afară. Foarte repede focurile satului se stinseră sub ei.

Erau înconjurați de Africa cea întunecoasă, de uriașa Africă. Dincolo de bizliful frenetic al insectelor se puteau percepe, mai discrete, furișări, sărituri, alergări, subliniate de țipele scurte ale vînătorilor și ale vînatului. Adăpostii ca fiarele în vizuinele lor, acoperindu-și ochii cu brațul, cu cuvertura trasă peste cap, indigenii se străduiesc să treacă peste etapa grea a întunericului.

— În țara aceea, spuse Iudith, descoperi noaptea.

— La voi lumina este întotdeauna aprinsă sau la îndemînă. Prima dată cînd am sosit la Paris eram înnebunit, nu mă puteam hotărî să mă culec. Moșiam din cînd în cînd cu cotul rezemat pe o masă, agățat de minerele din autobuse, pe bănci sub felinare.

— În Spania, spuse ea, și în Italia este și mai vesel, s-ar spune că oamenii nu dorm niciodată, iar tramvalele circulă toată noaptea. Vara copiii țipă pînă la miezul nopții prin scuaruri.

Ea se gîndi din nou la copilul pe care poate

Publicăm astăzi în continuare răspunsurile la ancheta noastră începută în numărul din august. Vă prezentăm părerile d-lor: E.A.C. Roberts, Tamotsu Ida, Cesar Alonso Alvarado, Yoshima Matsuhara, Wolf Mankowitz, Jukici Uno, Davidovski și Maung Khin Nyunt despre următoarele două probleme:

1. Considerați că experiențele cu arme nucleare aduc prejudicii omenirii și mai ales tinerelor generații și din ce cauză?

2. Care sînt, după părerea dumneavoastră, măsurile necesare pentru încetarea acestor experiențe?

E.A.C. Roberts, secretar general adjuncat al Uniunii inginerilor din construcțiile amalgamate (Marea Britanie):

1) Da! Părerea aceasta se întemeiază pe expunerea savanților din Japonia, țară care a avut de suportat adevărate „experiențe” cu bombele nucleare; se mai bazează pe concluziile Anchetei științifice medicale britanice în care se menționează că s-a ajuns la limita primejdioasă a căderilor radioactive; și se întemeiază de asemenea pe părerea savanților din Statele Unite și U.R.S.S. care atrag atenția omenirii asupra consecințelor îngrozitoare pe care le-ar avea continuarea experiențelor nucleare.

Papa și ceilalți capi ai cultelor care au atras atenția omenirii asupra consecințelor genetice ale efectelor radioactivității sprijină și ei părerea aceasta.

2) Dat fiind importanța problemei pentru viitorul tineretului, acestuia trebuie să i se arate drumul. Tinerii nu sînt influențați de prejudecăți vechi, de ideile preconceptuate ale națiunilor sau ale naturii omenestii.

Tinerii sînt plini de bărbăție, de îndrăzneală și de curaj. Ei trebuie să folosească aceste însușiri pentru a forța guvernele respective, pentru a încerca să obțină de la ele adevărate acorduri în privința experiențelor nucleare, încetarea fabricării de arme nucleare, precum și încetarea stocării acestor arme, pentru a ajunge la un acord în privința dezarmării, și mai ales pentru a desființa barierele dintre națiuni, precum și alianțele militare exclusive, barierele comerciale și prejudecățile politice. Marile sindicate din lume, adică C.I.S.L. și F.S.M., trebuie să fie de acord asupra acestei probleme de viață și de moarte și să facă uz de forțele lor considerabile în fața guvernelor interesate. La aceste pot contribui tinerii sindicaliști, salvînd astfel lumea de la distrugere.

Tamotsu Ida, șeful secției de tineret a Sindicatului Învățătorilor japonezi și președintele Consiliului național al tineretului din Japonia:

1) Cred că sînt foarte vătămătoare și există pentru aceasta multe dovezi științifice. Experiențele acestea nu sînt numai primejdioase pentru pacea mondială, ci, cînd ne gîndim la efectele lor nefaste asupra eredității, ele constituie adevărate subiecte de teroare.

2) E necesar ca țările ce posedă arme nucleare să înceteze imediat experiențele, și pentru aceasta:

- să realizeze de îndată întîlnirea la cel mai înalt nivel;
- să desfășoare în toate țările o vastă mișcare populară împotriva armelor nucleare, pentru încetarea imediată a experiențelor;

- să unească pe scară internațională eforturile diferitelor țări pentru constituirea unei puternice opinii publice mondiale împotriva armelor nucleare. Pentru obținerea succesului unei mișcări ca cea subliniată mai sus va trebui:

- să se facă și mai larg cunoscută lumii întregi primejdia îngrozitoare a armelor nucleare;

- să participe și mai mulți delegați la Conferința mondială pentru interzicerea bombelor A și H și la acțiuni asemănătoare pentru a da și mai mult avînt schimburilor directe de păreri.

În concluzie, cred că este important ca organizațiile de tineret, sindicatele, organizațiile studențești, feminine etc. să ducă o muncă activă pentru promovarea tuturor acestor acțiuni.

Cesar Alonso Alvarado, secretarul Uniunii naționale a studenților din Columbia:

1) Consider că experiențele nucleare aduc un prejudiciu omenirii. Experiențele de la Hiroșima și Nagasaki au fost îngrozitoare și cred că nu le vom uita niciodată. În afară de aceasta, părerile oamenilor de știință din diferite țări au condamnat experiențele, considerîndu-le prejudiciabile pentru omenire. Pe de altă parte, tinerii sînt direct loviți de asemenea experiențe, fiindcă bugetul folosit în aceste scopuri ar putea fi folosit la îmbunătățirea condițiilor de viață ale tinerilor din țările ce efectuează acum explozii atomice experimentale.

Sînt convins că, o dată cu încetarea experiențelor atomice, va înceta și tensiunea internațională și că astfel toate guvernele din lume vor fi obligate să scadă volumul bugetului militar al țărilor lor.

2) Experiențele nucleare pot înceta prin încrederea reciprocă a guvernelor ce posedă arme atât de ucigăse, și aceasta nu este posibil decît atunci cînd guvernele marilor puteri vor dovedi o puternică doză de bunăvoință. Și dacă aceasta nu este

Ruinele acestea de la Nagasaki nu sînt mute. Ele vorbesc despre război și lansează un apel pentru pace. Ele cheamă, de asemenea, la luptă împotriva primejdiei atomice, pentru ca oamenii să nu ajungă niciodată să regrete distrugerea barbară a orașelor frumoase pe care le-au construit cu mîinile lor (sus)

Deste 200.000 de persoane au manifestat la Hamburg (R.F.G.), protestînd împotriva înarmării atomice. În fotografia noastră: un grup de tineri în timpul acestei manifestații (dreapta)

O ANCHETĂ A „TINERETULUI LUMII”

EXPERIENȚELE NUCLEARE...

... Sînt necesare?

NU!

... Sînt vătămătoare?

DA!

... Trebuie să înceteze?

posibil, popoarele, care sînt adevăratele victime ale războaielor, trebuie să se avînte imediat în lupta pentru încetarea experiențelor fiindcă, deși nu sînt decît experiențe, ele aduc omenirea la marginea unei catastrofe biologice.

Yoshima Matsuhara, membru al Comitetului de directori permanenți ai Consiliului organizației „SEINENDAN” (o filială a W.A.F.):

1) Din cauza exploziilor experimentale repetate cu arme nucleare, aerul deasupra tuturor regiunilor din lume este infectat de radiațiuni nefaste. Datele amănunțite obținute prin observațiile energice ale oamenilor de știință japonezi arată limpede că materiile radioactive au și pătruns adînc în măduva oaselor fiecăruia dintre noi, unde încep să se acumuleze.

Cît despre mine, conștiința că trăiesc înconjurat de aerul acesta otrăvit îmi dă într-una senzația de sufocare și de teroare. Oamenii de știință japonezi au făcut un film științific intitulat „Lumea este îngrozită”. Filmul acesta arată nașterea unor peștișori de aur cu două capete de pe urma expunerii la radiațiuni, dar el vorbește și de nașterea unor copii fără cap, la Hiroșima, după bomba atomică.

Singurul fapt că mă aflu acum în atmosfera aceasta otrăvită face să mă cuprindă o îngrijorare adîncă pentru viața mea și pentru aceea a posterității.

Nu mai găsesc nici un alt cuvînt în plus asupra celor ce s-ar putea întîmpla dacă experiențele nucleare ar continua și pe viitor.

2) Să se întîlnească șefii de stat ai Statelor Unite, Uniunii Sovietice și Marii Britanii, cele trei țări ce fac experiențe cu armele nucleare.

Conducătorii acestor țări și familiile lor să asculte, în sfîrșit, cu inima deschisă ce spun oamenii de știință. Cred că ar fi bine să mai vizioneze o dată filmul „Lumea este îngrozită”.

Trebuie și mai mult întărite eforturile pentru ca oamenii din lumea întreagă să aibă o înaltă cunoaștere științifică a efectelor armelor atomice și termonucleare și a radiațiilor.

Wolf Mankowitz, scenarist (Marea Britanie):

1) S-a stabilit că experiențele nucleare sînt vătămătoare pentru omenire, atît pentru cei ce s-au născut, cît și pentru cei ce nu s-au născut încă.

2) Trebuie mai întîi de toate să se pună capăt acestor experiențe, dar o asemenea acțiune presupune ca toate puterile să fie de bună credință. Iată ceva extrem de problematic, dar trebuie totuși să continuăm să credem în aceasta, cu speranța că astfel vor lua naștere condițiile pe care popoarele lumii le doresc atît de arzător.

Practic, poporul trebuie să continue să se organizeze pretutindeni în mod democratic și să protesteze împotriva agresiunii ce amenință viața lor, aceea a copiilor lor și copiilor ce nu s-au născut încă, agresiune săvîrșită în mod atît de inconștient de către cei ce urmăresc politica experiențelor nucleare.

Jukici Uno, actor de cinematograf (Japonia):

1) Nu încapă nici o îndoială, ele sînt vătămătoare. Cenușa ucigătoare a experiențelor cu bombe A și H are consecințe nefaste directe asupra vieții tuturor ființelor vii de pe pămînt.

Faptul că se continuă încă pînă acum experiențele cu arme atomice, în ciuda opoziției milioanei de oameni din lumea întreagă, constituie un pericol nu numai pentru organismul omenesc, ci și pentru spirit, prin existența amenințării cu exterminarea omenirii.

Este inutil să mai spunem că oricine poate fi atins de efectele radiațiilor, indiferent de vîrstă sau sex, deși cel mai expus este tineretul, care trebuie să asigure continuitatea rasei omenesti.

2) a. În primul rînd este necesar să se facă cunoscut fiecărei ființe omenesti, în mod rațional și concret, consecințele ce rezultă din continuarea experiențelor cu bombele A și H — adică nimicirea oricărei ființe omenesti.

b. Trebuie apoi promovată și organizată o mișcare capabilă să antreneze toți oamenii pentru a-și impune voința împotriva experiențelor realizate în apropierea teritoriului lor, să-i unească, făcînd din ei o forță capabilă de a impune guvernelor țărilor lor direcția aceasta.

Pentru a preciza și mai bine aceste două puncte: punctul a ar fi unul din mijloacele cele mai concrete pentru a populariza în toate țările experiența directă a poporului japonez, victima catastrofelor de la Hiroșima și de la Nagasaki, folosind toate mijloacele: filme, radio, publicații etc.; punctul b chiar în acest singur scop, organizațiile vor căștiga un prestigiu, iar activitățile lor nu vor fi decît și mai eficace.

În încheiere, împotriva acelor afirmații care încearcă să justifice continuarea experiențelor repetînd pretextul „dezvoltării științei”, cred cu tărie că, chiar dacă nu este vorba decît de o experiență pur științifică, dar dacă rezultatele sale sînt susceptibile de a fi legate de război, nu este încă prea tîrziu pentru a face mai întîi să înceteze aceste experiențe, și apoi ele să fie făcute sub un control internațional efectiv, după ce se vor fi stabilit condițiile indispensabile pentru asigurarea păcii.

Prof. I. Davidovski, membru al Academiei de științe medicale (U.R.S.S.):

1) Este de mult limpede că experiențele cu arme nucleare sînt primejdioase, și faptul acesta nu va putea să evolueze decît pe o singură cale: pagubele prilejuite de aceste experiențe pot fi mult mai mari decît ni le putem închipui actualmente.

2) Trebuie ca șefii de stat să se întîlnească și să cadă de acord asupra încetării experiențelor.

Maung Khin Nyunt (Tineretul Popular Birman):

1) Experiențele nucleare sînt foarte vătămătoare pentru omenire și îndeosebi pentru tinăra generație, din cauza căderii cenușii radioactive ce rezultă de pe urma exploziei atomice. Ultimele descoperiri au demonstrat că cenușa aceasta ce conține stronțiu 90 rămîne suspendată în aer timp de mai multe luni, otrăvind plantele și, în consecință, alimentele, laptele și chiar copiii în stare prenatală. Radioactivitatea din alimente și din organismul omenesc a și făcut multe victime, provocînd boli necunoscute pînă acum. După ultimele analize, mii de persoane au murit de boli stranii, iar alte zeci de mii sînt probabil amenințate să aibă aceeași soartă, drept consecință a experiențelor realizate pînă acum.

2) Pentru a pune capăt acestor experiențe este astăzi de cea mai mare necesitate să se ajungă la o conferință la o nivel cel mai înalt pentru un acord în privința dezarmării generale, ținîndu-se seamă de îngrijorarea legitimă a milioanei de oameni simpli iubitori de pace din lumea întreagă.

Pentru a contribui în mod eficace la convocarea unei conferințe la cel mai înalt nivel, este absolut necesar ca tinerii din lumea întreagă să fie și mai mult mobilizați în jurul unui program comun, încadrîndu-se în mișcările de masă, ca: sindicate, organizații feminine, organizații intelectuale, culturale, religioase, situîndu-se alături de personalități eminente, în așa fel încît să facă din mișcarea mondială a păcii o mișcare puternică, în stare să exercite o influență hotărîtoare care să ducă spre soluționarea rapidă a problemelor ce privesc în mod direct apărarea păcii.

DECLARAȚIA FEDERAȚIEI MONDIALE A TINERETULUI DEMOCRAT DESPRE SITUAȚIA DIN ORIENTUL APROPIAT ȘI MIJLOCIIU

Federația Mondială a Tineretului Democrat este foarte îngrijorată de situația gravă de astăzi din Orientul Apropiat și Mijlociiu în urma intervenției armate a S.U.A. în Liban și a Marii Britanii în Iordania.

De la înființare, F.M.T.D. a luptat întotdeauna pentru ca tineretul și organizațiile sale să sprijine drepturile popoarelor la autodeterminare și independență națională.

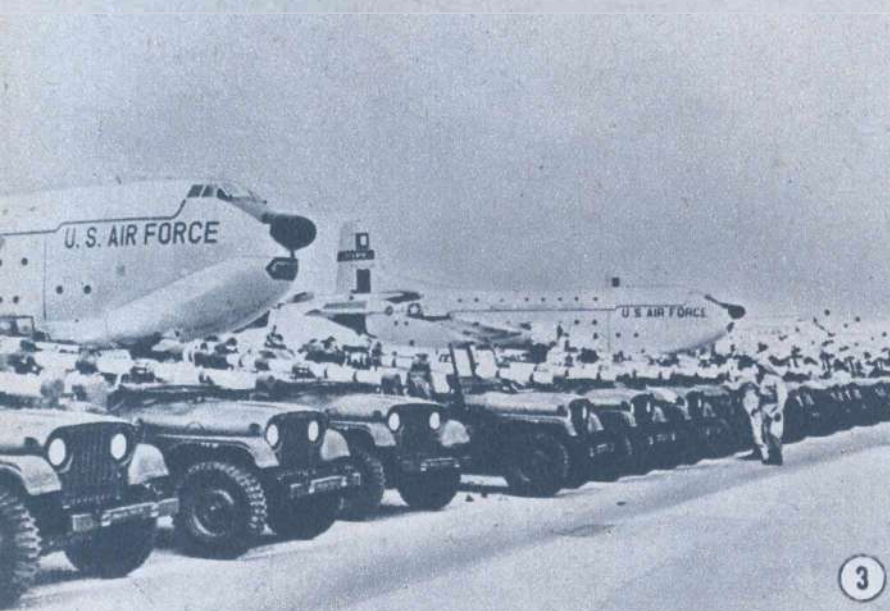
Am declarat în nenumărate rânduri că sintem împotriva oricărei tentative de asupra și de dominație a popoarelor prin pacte și blocuri de agresiune.

În spiritul acesta, F.M.T.D. și-a dat sprijinul ei deplin tuturor popoarelor și tuturor tinerilor arabi în luptele lor eroice pentru independență națională și pace. Astfel F.M.T.D. s-a pronunțat în favoarea sprijinirii tineretului și poporului egiptean în lupta lor pentru apărarea independenței naționale, împotriva agresiunii anglo-franco-israeliene din 1956. Noi am susținut solidaritatea tineretului și a organizațiilor sale cu tineretul și poporul sirian în lupta lor pentru apărarea independenței naționale.

Credincioasă principiilor și tradițiilor sale și sprijinind năzuințele juste ale tineretului și popoarelor arabe, F.M.T.D. a

Intervenția trupelor britanice în Iordania, care este contrară intereselor poporului iordanian, nu poate decât să agraveze primejdia aceasta.

organizație internațională de tineret, Secretariatul F.M.T.D., după un studiu aprofundat al situației actuale, a hotărât să ceară:

salutat călduros nașterea Republicii Arabe Unite și a Republicii Irak, ca o contribuție importantă la apărarea păcii.

De la început, am condamnat orice intervenție străină în afacerile interne ale Libanului. De curând, am fost foarte alarmați de intervenția Statelor Unite în Liban. Intervenția aceasta constituie după părerea noastră o încălcare a Cartei Națiunilor Unite, ea este în contradicție cu părerea secretarului general și a grupului de observatori ai O.N.U. și primejduiește în mod serios pacea mondială.

În lumea întreagă, tineretul, alături de oamenii iubitori de pace, își manifestă indignarea față de aceste intervenții și cere retragerea imediată a trupelor străine.

Avem dreptul să punem întrebarea: intervențiile acestea, precum și pregătirile militare ale Statelor Unite, Marii Britanii și ale aliaților lor nu fac oare parte din planurile agresive îndreptate împotriva independenței celorlalte țări arabe din Orientul Apropiat și Mijlociiu?

Conștient de rolul Federației Mondiale a Tineretului Democrat, în calitatea ei de

1. Președintelui Eisenhower și guvernului său să răspundă opiniei mondiale prin retragerea imediată a trupelor americane din Liban.

2. Guvernului britanic să-și retragă imediat trupele din Iordania.

3. Organizației Națiunilor Unite, Consiliului de Securitate și membrilor acestuia să condamne intervenția Statelor Unite în Liban și a Marii Britanii în Iordania și să ia măsuri pentru a asigura retragerea imediată a acestor forțe militare.

Totodată, F.M.T.D. cheamă organizațiile sale membre, tineretul și organizațiile naționale și internaționale de tineret din lumea întreagă să-și ridice glasul și să-și exprime solidaritatea cu lupta eroică a tineretului și a popoarelor din țările arabe, ce luptă pentru apărarea independenței țărilor lor și pentru pace.

**FEDERAȚIA MONDIALĂ
A TINERETULUI DEMOCRAT**

Budapesta, 18 iulie 1958

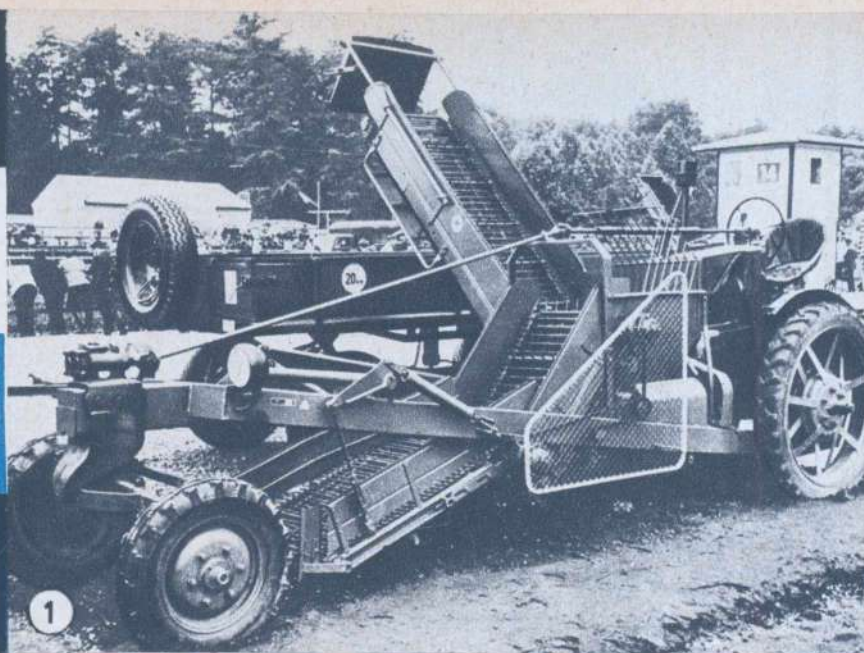
1. În lumea întreagă, mii și mii de oameni protestează împotriva intervenției anglo-americane în Liban și Iordania. În fotografia noastră, poți vedea o manifestație de protest în fața Ambasadei S.U.A. din Moscova

2. Armata și poliția împiedică pe manifestații în Liban

3. Trupele americane au sosit în Liban. Dar nici autoanele și nici soldații nu pot zdruncina dorința de eliberare a poporului

Tehnica modernă

în agricultură

Leșind de la cea de-a VI-a Expoziție agricolă a R.D.G. de la Leipzig, nu m-am putut împiedica să nu arunc o privire în trecut. Îmi revedeam copilăria.

Se împlinesc de atunci 17 ani, era toamnă. Primul îngheț de noapte își și făcuse apariția, în zori era frig și umed, iar noi ne înghesuiam în căruțele ce ne hurducau pe drumul spre cîmpurile de cartofi ale proprietarilor din Kamehl, în marca Brandenburg. Eram copii de 10, 11 și 12 ani și ne întrebam uneori dacă vacanțele fuseseră inventate pentru ca urmașii cavalerului de Kahlbutz să-și recolteze fructele ieftin și să realizeze beneficii cît mai mari. Iar noi, puștimea, am fi preferat să plecăm pe cîmp să ne jucăm, să facem sport sau să ne odihnim toțaniți la soare.

Apoi, mai tîrziu, după vreo șase ani, școlarii crescură și se făcură bărbați în toată firea. Vătafii nu mai străbăteau călare cîmpurile de cartofi, jucîndu-se cu cravașa. Și totuși lucram pe același cîmp așa-zis al nostru. Aceiași cartofi creșteau acolo, și munca nu se făcuse cu nimic mai ușoară. În fiecare dimineață, în zori, căruța o pornea hurducînd pe același drum...

Cîte schimbări s-au petrecut de atunci! Eu însumi am trăit zi de zi dezvoltarea agriculturii în R.D.G. Am simțit eu însumi sprijinul guvernului muncitoresc-tărănesc, al cărui obiectiv este modernizarea agriculturii.

În 1957, 600 de S.M.T. au înlesnit ărațul cu 42.000 de tractoare puse la dispoziția sătenilor. În 1949 nu existau decît 2.549 de tractoare, în 1960 se va ajunge la cifra de 50.500. În 1957 am avut 1.549 de combine pentru recoltarea cartofilor față de cele 53 din 1954.

Iar cînd în 1960 cîmpurile noastre de cartofi vor fi străbătute de 7.580 mașini de recoltat automatizate, se va sfîrși pe veci cu căruțele ce te hurducă și cu mîinile crăpate, acestea rămînînd doar fan-tome ale trecutului, dispărute pentru totdeauna: în epoca aceea, 82% din cartofii

noștri se vor recolta exclusiv cu ajutorul combinelor automate.

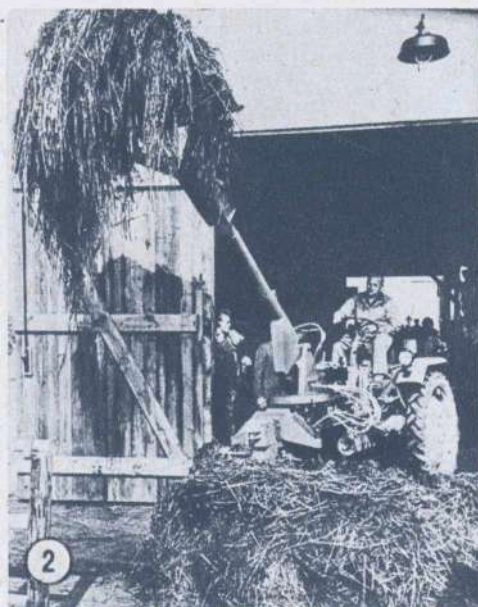
Acestea nu sînt decît cifre, totuși ele au prins viață pentru mine cînd am vizitat expoziția agricolă.

Cu privirea plină de mindrie, făcînd un semn cu mîna ca și cum ar fi căpitanul unei corăbii mari, un băiat stă pe mașina de recoltat sfeclă. În 1949, cînd a luat ființă republica noastră, mașina aceasta era un vis. Astăzi avem numai 542 mașini de genul acesta, dar în 1960 vom ajunge la 4.410, care vor fi de mare ajutor sătenilor în munca aceasta grea.

Tineretul nostru de la sate nu se teme de mașini. Tinerii noștri știu că mașinile nu le iau piinea de la gură, ci, dimpotrivă, le dau mai multă, căci cu ajutorul lor produc mai mult. Ele nu-i lasă nici fără lucru, ci le fac munca mai ușoară și mai scurtă, lăsîndu-le timp liber pentru studii, pentru distracții, pentru a se bucura de viață. Tinerii de la sate nu sînt sclavii mașinilor, ei sînt stăpînii tehnicii.

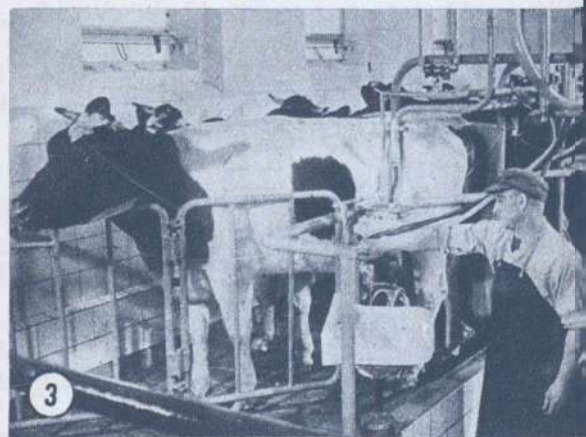
O lăptărie în forma șirii spinării de pește — titlul acesta de pe planul expoziției mi-a stîrnit curiozitatea.

Într-un fel de laborator, 15 vaci foarte blinde erau aliniate spate în spate. La mijloc, într-un fel de galerie adîncă, liniștit și chibzuit, circulă mulgătorul. El poate să mulgă singur 75 de vaci în 90 de minute, în timp ce un mulgător manual nu poate mulge decît maximum 12 vaci în acest timp.

Pretutindeni unde mașina înlocuiește forța omenească, producția poate avansa foarte rapid. De aceea nu este de loc surprinzător că producția la hectar a cooperativelor noastre a fost superioară în 1957 celei a gospodăriilor individuale; la cooperativă timpul mediu de muncă la hectar a fost superior în 1957 celui de la gospodăriile individuale; la cooperativă timpul mediu de muncă la hectarul de grâu este de 90 de ore, în loc de 180 de ore cum e la gospodăriile individuale. În republica noastră, tineretul joacă un rol deosebit în transformarea socialistă a agriculturii.

Tot ce poate fi văzut la expoziție este închinat în primul rînd tineretului, căci el este cel care aplică tehnica aceasta nouă

pentru a-și înlesni munca pe pămînturile eliberate de moșieri, iar tineretul este conștient de aceasta.

Tînăra Lucia Walter, membră într-o cooperativă, participă și ea la realizarea obiectivelor trasate pentru a face față prin mijloacele noastre proprii nevoilor populației în materie de lapte, grăsimi și carne. Luîndu-și angajamentul să crească 20 de vițe peste plan, cei 7.532 de tineri ce au intrat anul acesta în cooperative sînt de acord cu Lucia și muncesc ca ea.

Timpurile s-au schimbat, nu-i așa? Căruța nu-i mai hurducă pe drum, în zori, pe tinerii aceștia...

1. Transportor mecanic pentru sfeclă montat pe un tractor
2. Încărcător hidraulic universal montat pe același tractor
3. Aparat de muls electric

S. HYDROMEDE ȘI E. ATOMITO IȘI CONTINUĂ CONVORBIREA

Cîte limbi există pe lume și... care este cantitatea de energie a unei țigări aprinse?

— Ei, ai studiat problema limbilor? Ce ai descoperit interesant în ea? întrebă de data aceasta Hydromede.

Atomito deschise un caiet cenușiu.

— Am aflat că există 13 „limbi mari”, vorbite de 1.675.000.000 de oameni. Iată lista lor:

chineza (cu dialectele ei)	450.000.000
engleza	250.000.000
hindusa și urdu	160.000.000
rusa	140.000.000
spaniola	140.000.000
germana	100.000.000
japoneza	80.000.000
franceza	75.000.000
bengaleza	60.000.000
malaeza	60.000.000
portugheza	55.000.000
italiana	50.000.000
araba	50.000.000

Am mai aflat, de asemenea, că în India există 179 de limbi și 544 de dialecte, iar în Uniunea Sovietică, 100 de limbi. Din nefericire nu am putut stabili numărul general al limbilor.

— Și totuși, scumpe colega, remarcă Hydromede surzind, este un fapt bine cunoscut. În lume există în total 6.000 de limbi.

— Aha! 6.000 dintre care „13 mari”! Ce puține și totodată ce multe! Ajungi din ce în ce mai mult la concluzia că trebuie învățate mai multe limbi străine. Lumea este atât de bogată și de mare! Cîte nu poți învăța studiind limbi străine!

— Cred că aveți absolută dreptate... am un prieten, un om de vreo șaiszeci de ani, care locuiește la Paris și se numește Grigori Kolpakchi. Vorbește curent limbile franceză, spaniolă, germană, italiană, portugheză, norvegiană, turcă, rusă, srbă, greacă modernă, bască, berberă și banton. Poate citi, fără ajutorul dicționarului, toate limbile europene, precum și latina, greaca veche, chineza, japoneza, persana, araba, asiriana și egipteană veche. Iată, tinere prietene, unde poți ajunge printr-o muncă îndârjită și bine orientată.

— Împărtășesc admirația dumneavoastră pentru omul acesta, răspuse Atomito, dar spuneți-mi, vă rog, ce foloase practice are de pe urma lor?

— Nu mă opresc la celelalte lucrări ale prietenului meu, ci îți voi vorbi doar despre cea mai importantă. A tradus celebra „Carte a morților” a vechilor egipteni, una din marile opere literare ale antichității, căreia i-a închinat treizeci de ani de muncă.

— Încă o dată, spuse Atomito, admir genul omenesc capabil să pătrundă misterele naturii, să descopere tainele istoriei antice, să creeze mașini care în secolele trecute nu puteau exista nici în

basme. Dar acum, dragă colega, aș dori să vă pun câteva întrebări în cu totul altă ordine de idei. De cîte ori în viața de toate zilele nu observăm lucruri interesante pe care le-am putea aprofunda cu ajutorul unor cunoștințe științifice chiar modeste. De pildă, ca vechi fumător, ce credeți despre energia chimică conținută de o țigară?

— Hm, vezi, în decursul vieții m-am gândit mult mai mult la calitatea tutunului decît la energia chimică conținută de o țigară. Pot să-ți numesc zeci de calități de tutun excelent, dar în ce privește energia... În orice caz importanța ei practică e prea mică.

— Da, din punct de vedere chimic are, poate, puțină importanță, dar, transformată în întregime în energie mecanică, ar putea ridica pe fumător pînă la 9 m înălțime.

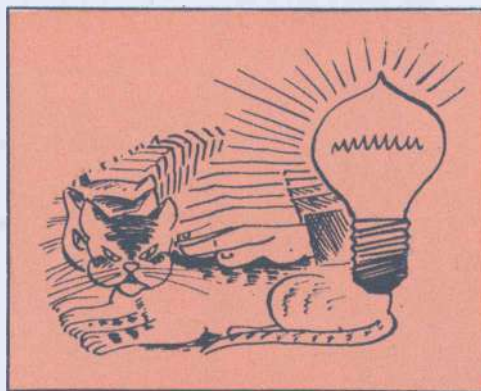
— În cazul acesta, spuse Hydromede luînd un creion, se poate calcula, de asemenea, energia unei băi. Pentru a face o baie în 1.000 de litri de apă încălzită la 30 de grade, o clipă... trebuie cheltuite 3.000.000 de calorii mici. Energia aceasta ar fi de ajuns pentru a ridica un om la 20 de metri înălțime.

— Nu ați calculat niciodată suma combinațiilor jocului de șah?

— Nu, nu m-am ocupat niciodată de aceasta.

— Este foarte ciudat. Dacă cele 2,691 miliarde de locuitori ai Pămîntului ar juca cu toții șah simultan timp de 24 de ore, făcînd cîte o mișcare pe secundă, tot nu ar putea folosi toate combinațiile posibile.

— Pot să mai citez și un alt exemplu ciudat, spuse Hydromede. Ți s-a întîmplat, probabil, de multe ori să mîngîi o pisică și să auzi un zgomot ușor. Știi, desigur, că este vorba de descărcări elec-

trice. Dar cît de mare este această putere? Un fizician a răspuns la întrebare. Calculele sale au arătat că dacă mîngîiem în mod simultan 1.500.000 de pisici am putea aprinde o lampă.

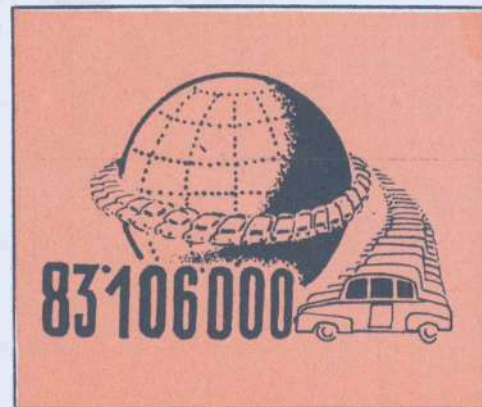
Hydromede tăcu cîteva clipe, apoi continuă:

— Nu te-ai gândit niciodată, Atomito, că durata medie a vieții nu este de loc mare?

— Sînt încă tînăr, profesore.

— Să comparăm durata vieții omenesti cu aceea a animalelor. Timpul de creștere

al unui cîine, de pildă, este de doi ani, ori un cîine trăiește în medie vreo 12 ani. Pisica, a cărei viață durează vreo 10 ani, este adultă la un an și jumătate. Calul este adult la 4 ani și moare la 25. Din raportul dintre durata vieții și formarea organismului (6:1), omul, a cărui

formație se termină la 25 de ani, ar trebui să trăiască 150!

Atomito, care lăsase să-i scape din mină inițiativa discuției, se hotărî să profite de pauză:

— Știi, colega, că în lume există astăzi 83.106.000 de automobile?

Hydromede nu știa lucrul acesta, de aceea se grăbi și el să întrebă:

— Dar dumneata știi că o tonă de granit poate înlocui 12 tone de cărbune combustibil?

— Dar granitul este o piatră. Nu arde.

— Bineînțeles, dar conține combustibil atomic: uraniu și thoriu.

— În legătură cu noile noțiuni despre lucrurile socotite pînă acum ca obișnuite și care au devenit astăzi de o importanță excepțională, datorită noilor descoperiri științifice, aș vrea să vă povestesc o poveste foarte ciudată.

— Aș asculta-o cu plăcere, spuse Hydromede. Dar sînt puțin cam obosit astăzi. Ce-ar fi să o lăsăm pe data viitoare?

— De acord. Vă voi vorbi despre titan, metalul ce a fost descoperit de trei ori, pe seama căruia s-au făcut adesea greșeli și care va fi, în mod indiscutabil, cel mai important metal al viitorului.

despre metalul
viitorului,
în numărul
viitor

Insoțitoarea de avion

Secolul al XX-lea ne-a obișnuit să nu ne mai mire nimic. Pentru părinții și bunicii noștri, trenurile expres erau un mijloc de transport ultrarapid. Noi zburăm astăzi de 20 de ori mai repede, și totuși suspinăm mereu în timpul drumului: „Uș! ce mult durează!”

Poate de aceea cumpărarea unui bilet pentru „TU-104” nu prilejuiește astăzi mai multă emoție decât dacă ar fi vorba să călătorești cu troleibusul.

Dar nu despre acest avion extraordinar vreau să vă vorbesc aici. Presa din lumea întreagă i-a publicat fotografiile. În povestirea mea este vorba de o fată.

„TU-104” și o fată? — mă veți întreba voi. Nu vedem nici o legătură între ele.

PRINTRE NORI

— Bună ziua!

Cuvântul a fost rostit de o fată într-un costum albastru închis, cu aripioare de aur pe reverul stâng. Boneta ei de aviator se distinge clar dintre pălăriile pasagerelor. Ne vorbește nouă, călătorilor:

— Zburăm la 10.000 de metri. Viteza: 850 de kilometri pe oră. Călătoria va dura două ore și 15 minute...

Fata este însoțitoarea de avion Inna Surikova. Zburăm de 20 de minute. Inna aduce reviste și ziare pe care le întinde cu un suris fiecărui pasager și am impresia că îmi suride mie în mod special.

Ah, surisurile acestea de vedetă, ale vinzătoarelor de ziare și ale însoțitoarelor de avion! Poate că sînt într-adevăr uneori profesionale, dar ciți bărbați nu și-au pierdut capul din pricina lor.

Un cap pierdut atît de aproape de stele, la o viteză aproape cosmică, riscă însă să se transforme într-un al patrulea sputnik... Într-adevăr, e mai bine să nu-l pierzi.

— Parlez-vous français, Inna?

— Oui.

— Do you speak english?

— Yes.

— Sprechen Sie deutsch?

— Ja. Acum un an am absolvit Institutul de limbi străine de la Moscova. Specialitatea mea e franceza, care a devenit a doua limbă vorbită de mine. Posed destul de bine engleza și germana. Nu mi s-a întimplat încă niciodată să nu mă pot înțelege cu un pasager.

Încă un zimbet... „profesional” sau nu?

POȚI ATINGE STELELE CU MÎNA

Pe deasupra noastră, soarele strălucește neobișnuit de tare. Foarte sus, peste noi, vedem trecînd șiruri albe de nori. Stăm de vorbă în zumzăitul monoton al motoarelor.

— De ce v-ați făcut însoțitoare de avion?

— Cînd eram mică voiam să mă fac profesoară. Dar în ziua cînd la noi la institut au venit pentru prima dată reprezentanții flotei aeriene nu am mai sovăit nici o clipă. Cum vă simțiți în avionul nostru? Bine? Și eu la fel, mă simt bine. Mă simt aici ca o gazdă; gazda avionului, rapidității, distanței, într-un cuvînt gazda aerului! Moscova — Budapesta în două ore și 10 minute. Moscova — Bruxelles în trei ore și 30 de minute. Moscova — Copenhaga în două ore și 10 minute. Moscova — Praga în două ore și 30 de minute. Înțelegeți? Nu lucrez la flota aeriană decît de un an, dar am și depășit 500.000.

— 500.000, de ce?

— De kilometri. Fac între 20.000 și 50.000 pe lună. Sîntem supuse unui examen medical foarte sever. Nu trebuie să depășim norma.

— Vă place meseria aceasta?

— Da, foarte mult. Știți, cînd zburăm spre Delhi crezi că poți atinge stelele cu mîna, atît sînt de aproape și de mari. Cît despre lună, este totdeauna undeva sub nori, mai jos decît avionul. Toată planeta mi se pare „mică” acum. Astăzi Budapesta, mîine Pekin...

LA REVEDERE, INNA

Avionul nostru s-a oprit în fața clădirii aerogării. Prin geamul avionului văd sosind scările pentru coborîre.

Cerul este noros, suflă vîntul. Temperatura e +20° C, aceeași ca în interiorul avionului, la o înălțime de 10.000 de metri, cînd de jur împrejur sînt -40°.

— Ce ați dori să transmiteți cititorilor „Tineretului lumii”?

— Cunosc și apreciez revista voastră. Dar nu sînt o celebritate. Nu sînt decît o simplă însoțitoare de avion. Nu știu ce i-ar putea interesa pe cititorii voștri. Transmiteți-le salutările mele, precum și acelea ale colegelor mele. Meseria noastră ne permite să vizităm multe capitale și peste tot fetele de vîrsta noastră ne spun că vor să fie prietene cu noi, că ar trebui să mergem mai des unele la altele.

Și fiindcă așa este, se vor găsi totdeauna pentru ele locuri în „TU-104”.

Ne-am suris, luîndu-ne rîmas bun... și ultima fotografie am făcut-o la aterizare.

La revedere, Inna Surikova! Călătorie plăcută, zboruri bune, tînăra însoțitoare de avion!

L.V.

Sus: Bomboane, fructe? . Seroși!, vă rog!

Jos: La revedere și călătorie plăcută!...

COPIILUL

dragostea și preocuparea noastră

Între 16 și 21 iunie s-a ținut la Bruxelles un seminar internațional al reprezentanților organizațiilor de copii și adolescenți.

De circa o jumătate de secol, în majoritatea țărilor, puterea publică a fost preocupată de problema sanitară a mamei și copilului. Însă de câțiva ani la vârsta la care merg la școală, de cei la vârsta la care încep să-și facă o părere despre lumea pe care o descoperă, la vârsta la care corpul și caracterul acestor copii se formează, nu s-a ocupat nimeni decât din punct de vedere al învățămîntului, din singurul punct de vedere al influenței școlii.

Or, tocmai la această vîrstă familia și școala nu mai influențează singure copiii.

Aceștia petrec foarte mult timp în afara acestor două influențe, timp în care spiritul vagabondează, dînd prilejuri zilnice de noi contacte cu viața, cu lucrurile și cu oamenii.

Nu este logic ca, între fa-

milie și școală, să-și aibă locul, rolul și îndatoririle organizațiile de copii?

Mișcările de copii au fost create pentru a răspunde unei necesități, și ele sînt în număr destul de mare în lume.

Este logic însă ca fiecare din aceste organizații să trăiască izolat, să-și aibă mica experiență proprie, cu tatonările, neplăcerile și bucuriile ei?

Problema aceasta și-o puse de multe ori Uniunea pionierilor belgieni, căci dorea, prin stabilirea a cît mai multe legături, să beneficieze de experiențele altor organizații pentru a-și îmbunătăți propriile sale metode. Și astfel Uniunea pionierilor belgieni s-a oferit să organizeze la Bruxelles în 1958 un seminar internațional pentru organizațiile copiilor și adolescenților pe care F.M.T.D. s-a hotărît să-l patroneze.

În vederea adîncirii și largirii vederilor noastre trebuiau consultați toți conducătorii specializați, trebuia să se re-

curgă la experiența tuturor, indiferent de apartenența lor filozofică și de țara lor de origine.

În calitate de membră a „Consiliului național al tineretului”, organ al Ministerului Învățămîntului Public, Uniunea pionierilor belgieni a obținut pentru seminar patronajul ministrului și acela al comisarului general al guvernului belgian de pe lângă Expoziția universală și internațională 1958 de la Bruxelles.

Cu ajutorul preșios al F.M.T.D. s-a putut realiza această primă luare de contact internațional, atît de larg, dintre conducătorii organizațiilor de copii, la care s-au putut reuni trei federații internaționale și alte organizații

Copiii Egiptului pot surîde oltorului!

La seminarul copiilor au fost prezente numeroase personalități belgiene. În fotografia noastră pot fi observați: d-l Dekkers, reprezentantul comisariatului general al guvernului de pe lângă EXPOZIȚIA 58, d-l Maniquet, consilier adjunct al Secretariatului Național al Tineretului Belgian, d-l Crosset, președintele Consiliului Tineretului Belgian (sus stînga)

provenind din 15 țări diferite ale Europei, Asiei și Americii.

Rapoartele prezentate au permis întocmirea unui tablou al situației copilului din lumea întreagă, constatarea necesității de a avea organizații de copii pentru educația extrașcolară și extrafamilială, dar și pentru a trezi atenția marului public asupra nevoii de a dovedi mai mult interes față de copii și de a întreprinde pretutindeni acțiuni de solidaritate în scopul îmbunătățirii soartei copilului în țările slab dezvoltate sau coloniale.

Seminarul a socotit că trebuie continuată studiarea mai multor probleme, și anume:

- adaptarea la lumea actuală a metodelor de muncă educativă folosite de organizațiile de copii și adolescenți;
- raporturile dintre școală și aceste organizații;
- raporturile dintre familie și organizații;
- recrutarea și formarea de cadre;

— problema învățămîntului mixt;

— studierea mijloacelor de exprimare și de dezvoltare a gândirii în legătură cu acțiunea educatoare a organizațiilor;

— cele mai bune forme de practicare a culturii fizice;

— problemele ridicate de literatură și cinematograf;

— dezvoltarea culturală.

Uniunea pionierilor belgieni a fost însărcinată cu pregătirea tinerii unui al doilea seminar în 1959, care va fi deosebit de folositor mai ales prin faptul că va trata despre problemele amintite mai sus, cu condiția ca și alte mișcări să întărească munca aceasta prin participarea lor pentru rezultate cît mai rodnice.

Avem convingerea că această acțiune este dintre cele mai înălțătoare, fiindcă a pregăti copiii din diferite țări pentru o viață mai bună înseamnă totodată a-i ajuta să se cunoască mai bine și să se înțeleagă peste frontiere pentru o contribuție la mai multă fericire într-o atmosferă de pace.

Credem că nu putem găsi o mai bună concluzie a acestui articol decît reproducînd cîteva fragmente din comunicatul de presă apărut la sfîrșitul zilelor de studiu:

„Seminarul, după ce a studiat situația copilului, a constatat că, dacă în anumite țări s-au făcut eforturi considerabile pentru îmbunătățirea ei, dimpotrivă, în părți importante ale lumii, copiii nu beneficiază nici de îngrijirea, nici de hrana, nici de învățătura pe care au dreptul să le primească.

Participanții au constatat în unanimitate că organizațiile de copii și adolescenți sînt indispensabile pentru formarea armonioasă a tinerilor și își exprimă dorința să se acorde un ajutor financiar, material și moral foarte important acestor organizații.

Seminarul a condamnat filmele și presa care dezvoltă spiritul de violență al copiilor. Organizațiile prezente la seminar vor lua măsuri ca să se acorde un ajutor substanțial pentru producția de filme și editarea ziarelor cu valoare educativă.

Lucrările seminarului, care a reunit organizații din 15 țări ale Europei, Asiei și Americii și 3 organizații internaționale, au contribuit la înțelegerea și prietenia internațională. Participanții, care și-au exprimat cu toții convingerea că într-un război copiii sînt primele victime, sînt hotărîți să facă tot ce e posibil pentru a apăra pacea. Printre mijloacele preconizate de ei pentru dezvoltarea spiritului de pace figurează întîlnirile între educatori și între copii, precum și schimburile de cărți, filme și corespondență“.

NINETTE DEBECKER
secretară a Uniunii pionierilor belgieni

O mare

sărbătoare filatelică

Acum 100 de ani, când s-a hotărât emiterea primelor mărci poștale românești puse în circulație în principatul Moldovei, a fost ales ca desen central capul de bour pe care-l găsim ca atribut heraldic în stema de stat a Moldovei din acea vreme. De atunci, aceste mărci sînt cunoscute numai sub denumirea de „cap de bour”, sub care și-au cucerit faima în întreaga lume, fiind considerate printre nestematele filateliei mondiale.

Cu prilejul centenarului lor, aceste mărci se află în centrul atenției generale. Numeroase articole au fost consacrate în reviste străine, ca: „Jiyou” (R. P. Chineză), „Filatelista” (R. P. Polonă), „Filatelista” (R. Cehoslovacă), „Filateliei Szemle” (R. P. Ungară), „L'Echo de la timbrologie” (Franța), „Stamps Lower” (Anglia), „Stamps” (Statele Unite) etc.

În Republica Populară Română se desfășoară intense pregătiri în vederea unei expoziții filatelice internaționale, precum și a unor manifestări culturale și sportive. Revista „Filatelia” consacră numeroase studii și informări, iar poșta pregătește punerea în circulație a unei serii de mărci jubiliare.

★

Ceva mai mult decît o sută de zile, doar atît de scurtă a fost puterea de circulație a celebrelor mărci „cap de bour”. Folosite pentru francarea corespondenței numai în interiorul granițelor Moldovei, ele au fost în număr de patru: de 27 de parale, de 54 de parale, de 81 de parale și de 108 parale. Tariful poștal în baza căruia au fost folosite era stabilit pornind de la taxa de 27 de parale, care reprezenta costul expedierii unor scrisori simple în greutate de 2,5 g (8,07g) pe o distanță de cel mult 8 poște (o poștă echivala cu 13—20 km).

După cum se vede, formatul lor este rotund, iar în cercul desenului se află capul de bour cu o stea în cinci colțuri, un corn poștal în bucla căruia este înscrisă taxa pe care o reprezenta marca respectivă și, în afișat, legenda „porto scrisori” scrisă în caractere cirilice. Acest desen a fost imprimat cu cerneală neagră pe hîrtie roz pentru valoarea de 27 de parale și cu cerneală albastră pe hîrtie verzui pentru 54 de parale, pe hîrtie albastră pentru 81 de parale și pe hîrtie roz pal pentru 108 parale. Cu excepția celeia folosite pentru mărcile de 81 de parale, restul hîrtiei este vîrgată.

Mărcile au fost imprimate cîte 32 de bucăți pe o coală de hîrtie, înfîcît cele două rînduri de cîte 8 din mijlocul colții sînt în poziție inversă unul față de celălalt (în tête-bêche).

Tirajul primelor mărci poștale românești a fost de numai 24.064 de exemplare, dintre care s-au vîndut doar 11.756.

Unde se află restul? Soarta lor nu ne este cunoscută. Pe baza unor afirmații verbale ale unor vechi funcționari de poștă, se presupune că ar fi fost arse prin 1874. Nici un document scris nu confirmă această versiune acceptată de numeroși specialiști.

Din exemplarele vîndute, s-a stabilit, după îndelungi investigații, că mai există ceva mai mult de 300 de exemplare. Între acestea se află doar patru exemplare nestampilate din mărcile de 27 de parale și 16 exemplare stampilate din mărcile de 81 de parale. Acestea sînt, de altfel, adevărate rarități.

Din puținele exemplare care se găsesc în țară, amintim două de 27 de parale, două de 54 de parale și una de 108 parale, toate stampilate, aflate în colecția Cabinetului de numismatică și filatelle al Academiei R.P.R., și de două de 27 de parale și una de 54 de parale, tot stampilate, aflate în colecția Departamentului poștelor și telecomunicațiilor.

Mai mult de 4/5 din mărcile „cap de bour” se află în colecții din străinătate, ca, de pildă, cele de la muzeul „A. S. Popov” din Leningrad, Muzeul britanic din Londra, Muzeul poștal german din Frankfurt am Main, Muzeul poștal din Budapesta. Tot în străinătate se află și cele mai interesante piese din primele mărci poștale românești. Astfel se știe de existența a cinci perechi de 27 de parale (între care un tête-bêche) și trei perechi de 108 parale, toate stampilate. Din valorile de 54 și 81 de parale nu se cunoaște nici o piesă-pereche.

Puțin cunoscute au fost pînă acum cele 16 exemplare „cap de bour” vîndute în iulie 1958 la două licitații Shanahan's (la Dublin — Irlanda). Am stabilit însă că una din piesele prezentate la aceste licitații este de autenticitate îndoieală. Este vorba de o scrisoare francată cu un 27 de parale obliterat Bakeu 3/4, adică 3 aprilie. Data este nefirească, întrucît prima emisiune poștală românească a avut putere de circulație începînd din a doua jumătate a lunii iulie și pînă la 1 noiembrie (1858).

★

Expoziția internațională care se va deschide la București între 15 și 30 noiembrie 1958 va prilejui fără îndoială vizionarea multor mărci „cap de bour”, puțin cunoscute marilor mase a filateliștilor.

O imagine fidelă a mărcilor „cap de bour” va fi redată în desenele primelor patru valori din emisiunea jubiliară pusă în circulație cu prilejul centenarului. Următoarele patru valori din această serie reproduc imagini din activitatea poștei românești de acum 100 de ani, cînd a devenit instituție de stat. Emisiunea jubiliară este completată cu o colită care reproduce în desenul ei unicul exemplar tête-bêche cunoscut pînă astăzi.

De la mărcile „cap de bour” la emisiunea jubiliară, mărcile poștale românești și filatelia românească au străbătut pași uriași. Distincțiile obținute de mărcile poștale ale Republicii Populare Române la concursurile și expozițiile internaționale, precum și aprecierile elogioase făcute în ultimii ani de presa filatelică din numeroase țări reflectă faptul că noile mărci poștale românești se impun temeinic pe drumul deschis de celebrele „cap de bour”.

VAL TEBEICA

CINE VREA SĂ CORESPONDEZE CU NOI?

MR. CHANDY C. JOSE C/O THE MALABAR BANK P. O. BOX 82 TRICHUR (KERALA) INDIA; tinar de 20 de ani, in limba engleza, despre timbre si corespondenta prieteneasca.

GOGU VALENTINA, BUCURESTI, RAIONUL GRIVITA ROSIE, STR. PENTELEU 4, ROMANIA; tinara de 16 ani, in limba franceza, despre filme, literatura.

MACHNICKI MATEUSZ, PUSZCZYKOWO 3 UL. DABROWSKIEGO 13 POW. POZNAN, POLONIA; tinar de 22 de ani, in limbile engleza si poloneza, despre reviste, ilustrate si timbre.

KLAUS DÖLLE, JENA/THÜR. FR. SCHEILINGSTR. 68 BEI. SCHWARZ, R.D.G.; tinar de 19 ani, in limbile engleza si germana, despre timbre si ilustrate.

FELICE HEMSI, CHICOUNAT HARAKET-VET 88, TEL-AVIV, ISRAEL; in limbile engleza si franceza, despre sport.

PINGLING YANG, 40 NOTOSARI ST. KUDUS, JAVA, INDONESIA; in limbile chineza, engleza, germana, indoneziana, despre timbre si carti postale.

ELISABETH STELEK, VII, CSENGERY U. 6, BUDAPESTA, UNGARIA; tinara de 16 ani, in limbile engleza si maghiara, despre timbre, ilustrate si fotografii.

GIANFRANCO PAOLOZZI, VIA OLDOPREDDI 9, BIS VARESE, ITALIA; tinar de 20 de ani, in limba franceza, despre timbre si carti postale.

BOGDAN TITU, FOGHI 386, CIACOVA, TIMISOARA, ROMANIA; in limbile franceza, engleza, italiana, spaniola, despre filme, literatura, fotografii.

WOLFGANG GLANZ, HEILIGENSTADT/EICHSFELD, NORDHAUSERSTRASSE 16, R.D.G.; tinar de 19 ani, in limbile engleza si germana, despre timbre si carti postale.

NICOLAU SERTAN, STR. FLORILOR NR. 20, RAIONUL TUDOR VLADIMIRESCU, BUCURESTI, ROMANIA; in limbile franceza, germana, engleza, italiana, rusa si romina, despre timbre, fotografii, sport.

MOHAMED A.M. JAROUDI, BEYROUTH, P.O. BOX 4271, LIBAN; in limbile franceza si araba, despre timbre.

KASSEN BEN MOUSTAPHA, 3 RUE DE LA VERDURE, TUNIS, TUNISIA; in limbile franceza si araba, despre timbre si fotografii.

BRIGITTE BARTHOLD GREIFSWALD, GRIMMERSTRASSE 69, R.D.G.; tinara de 18 ani, in limba germana.

MARWAN HAMMOUDEL, BAB SREEJEH ROAD 7, HAUSE 66, DAMASCUS, SIRIA, R.A.U.; student de 18 ani, in limbile araba si engleza, informatii despre viata politica si sociala si reviste.

TOM BENSON, ÖSTRA LANGGATAN 48, VARBERG, SUECIA; in limbile engleza, franceza, germana si rusa, despre fotografii, litera-

tura, arta, corabii cu pinze, calatori, corespondenta si muzica (mai ales muzica folclorica din Caucaz).

WÄCHEN TIBERIU, TIMISOARA IV, STR. I. VACARESCU 30, ROMANIA; tinar de 16 ani, in limbile franceza, engleza si rusa, despre timbre.

HEIDE BAUMANN, KARL-MARX-STADT, LIMBACHERSTR. 13, R.D.G.; tinara de 16 ani, in limbile engleza, rusa si germana, despre filme si muzica.

IOAN VASILE, SOSEAU NATIONALA NR. 651, RAIONUL CIMPINA, REGIUNEA PLOESTI, ROMANIA; in limbile rusa, italiana, franceza, romina si engleza, despre corespondenta.

DOMOKOS JANOS, SZOMBATHELY, KISFALUDI SANDOR U. 6, UNGARIA; tinar de 27 de ani, in limbile germana, franceza si maghiara, despre timbre si carti postale.

MURAD W. HANNA, FOREIGN CORRESPONDENCE SECTION, SOUDANESE YOUTH UNION P.O. BOX 186; in diferite limbi si pe diferite teme, preferabil in limbile engleza si araba.

WILFRIED BEEZ, DÖHLEN KR. SAALFELD, BEZ. GERA, R.D.G.; tinar de 19 ani, in limba germana, despre sport si carti.

MICHEL BERGER, BAD. LIEBENWERDA MARKT, 18, R.D.G.; in limba germana, despre toate subiectele preferate.

DIETER BEYER, FREITAL I, DRESDEN R.D.G.; in limba germana, despre filme, teatru, carti.

MOHAMED KAWWAS, ALEPPO ALSHARI SOUS DAKHLER MARJERES, SIRIA, R.A.U.; in limbile araba si franceza, despre timbre.

BLANK WOLFGANG, GLASIN/AUSBAU KR. WISMAR, R.D.G.; in limbile germana si rusa, despre sport, literatura, carti.

SULIMAN MUSTAFA, 515-519, P.A. 13, SIRIA, R.A.U.; tinar de 23 de ani, in limbile araba si engleza, despre literatura, timbre si fotografii.

UDO MARTINS, ROSSLEBEN, GOETHE OBERSCHULE, R.D.G.; in limbile rusa si germana, despre carti postale.

HANS-PETER PONITZ, ZEITZ/BEZ. HALLE DENHARDTSTR. I, R.D.G.; tinar de 19 ani, in limbile germana, franceza si rusa, despre filme si literatura.

STASIULEWICZ MARIAN, BARTOSZYCE/ARMII LUDEW 14, POLONIA; 18 ani, in limbile rusa si franceza.

BODROGI EMO, PECS, SALLAJ U. 10, UNGARIA; baiat de 16 ani, in limbile maghiara si germana, despre filme, dansuri si muzica.

CHRISTA FRANKE, LEUKERSDORF ERZG. POSTSTR. 8, R.D.G.; tinara de 23 de ani, in limba germana, despre filme si sport.

ANNA-LISA LINDROTH, FACK 27, HAKASBYN, LAPPLAND, SUECIA; fata de

14 ani, in limbile engleza si suedeza (mai ales cu unguroaice, rusoaice si indiene), despre carti postale, timbre si corespondenta prieteneasca.

TAN YUNG LUNG, CHANGCHUNLI 11, PAOCHEN LU WUHAN, CHINA; in limbile rusa si chineza.

CATHERINE JOZSA, VII, CSENGERY U. 7, BUDAPESTA, UNGARIA; in limbile engleza si maghiara, despre timbre, carti postale si fotografii.

MOHAMMED SHAWSKI NAFI, SIRIA, R.A.U. DEIR-EL-ZOOR-MAIN STREET; in limbile araba si franceza, despre timbre, fotografii si literatura.

TOMOYUKI SUMORI, 1.555 KITAGATO, OKAYAMA, JAPONIA; in limbile engleza, rusa, despre muzica clasica, timbre, carti postale, sport.

ARIEL BIGNAMI, CARRASCO 1.246, ROSARIO, ARGENTINA; in limbile spaniola, franceza, engleza, italiana.

FLAVIO KOUTZI, PROTASIO ALVES, 1.271, APT. 6, PORTO ALEGRE-RIO GRANDE DO SUL, BRAZILIA; in limbile franceza, engleza, spaniola, virsta 18 ani.

L. ANGELO DELLANOCE, VICOLO DE MILLE 4, SORESINE, "CREMONA", ITALIA; in limba italiana, despre reviste, carti postale, cu unguiri.

ASDRUBAL S. BOLIVAR, GARAHUE 1.146, SANTIAGO DE CHILE, CHILE; in limbile spaniola, italiana, despre literatura, carti postale.

ADYEL AHMED, 1 BOULEV. YOURDAN, PARIS 14, FRANȚA; in limbile engleza, araba si franceza, despre carti postale.

VREMIR SCLJAR, RUA VASCO DA GAMA NR. 38, APT. 11, PORTO ALEGRE-RIO GRANDE DO SUL, BRAZILIA; in spaniola, engleza si franceza.

MR. AHMET ABDIK, CITE UNIVERSITAIRE, PARIS 14, FRANȚA; in limba franceza.

JEAN CLAUDE BLAVETTE, 20 RUE DU GENERAL LECLERC, SEES ORNE, FRANȚA; in limbile engleza si franceza, despre timbre.

MISS ANGELA V. DE PEAZA, 23 UPPER BELMONT VALLEY ROAD, PORT OF SPAIN, TRINIDAD; in limbile spaniola, franceza, engleza, despre carti postale si timbre.

AVIZ

Rugam pe cititorii nostri ce doresc sa corespundeze cu tinerii din Republica Democrată Germană să binevoiască să trimită cererile lor de corespondență pe adresa următoare:

"WELTJUGEND"
Kronenstrasse 30-31 Berlin W. 8

FILATELIE

Știința și tehnica modernă au ajuns să procure mijloace de cultivare a solului mai avantajoase, care permit să se ajungă la un randament maxim în producția agricolă. Să trecem în revistă — cu ajutorul filateliei — diferitele procedee de lucru ce există actualmente în agricultură, precum și diferitele produse ce se schimbă după relieful geografic.

ARGENTINA: Există regiuni cu foarte puțin pământ arabil. Aici au o mare importanță ameliorările: secarea mlaștinilor, doborrea pădurilor, ceea ce se petrece în cazul de față (culoarea albastră, 50 c.).

COLUMBIA: Recoltarea orezului e în toi (culoare albastră, tractor și combină roșii, 23 centavos).

★

Africa este continentul unde domnește colonialismul cel mai sumbru, fapt oglindit și de acele timbre ce reprezintă agricultura în această parte a lumii.

KAMERUN: Indigenii (idealizați aci) trebuie să transporte cantități de banane ce cîntăresc adesea peste 100 kg, străbătînd zeci de kilometri pe jos, din lipsă de mijloace de transport moderne (fond verde deschis, figurile de culoarea prunii — 8 fr.).

NIGER: Pe acest timbru al coloniei engleze Niger apare manipularea destul de primitivă a recoltei de cacao. Negrii ce cultivă această materie primă alimentară gustă rar din produsul ce rezultă din ea (scenă neagră, două borduri albastre, 4 d.).

★

În cursul ultimelor decade, țările continentului asiatic și-au dobîndit independența politică și economică, și aceasta se oglindește și în agricultura lor.

CHINA: Perspective mari se deschid în fața acestei țări uriașe, „în care culii trăiau cu o mîină de orez”. Datorită lucrărilor de irigație prevăzute pe fluviul Galben, la pămîntul cultivabil ce îmboğățește acum agricultura chineză se vor mai adăuga încă 116.000.000 de mou (7.250.000 ha) (culoare verde, 8 fen.).

SIRIA: De la dobîndirea independenței sale și mai ales de la înființarea Republicii Arabe Unite, în fața țărănilor sirieni se deschid posibilități mai mari de modernizare a agriculturii (culoare verde-măslinie, 30 p.).

(a și b) **INDIA:** Aceeași idee se oglindește în cele două timbre ale seriei de față: pe de o parte un plug rudimentar din lemn, tras de o pereche de boi, pe de alta un tractor cu șenile ară pămîntul indian (a: culoare roșu aprins, 4 as., b: culoare verde deschis, 3 ps.).

CEYLON: Te-ai gîndit vreodată, scumpe cititor, cîtă trudă depun indigenii din această regiune pînă ce-ți ajunge fie ceaiul în ceașcă? Timbrul de față ne prezintă unul din aceste episoade, și anume culesul ceaiului (culoare verde-măslinie și cenușie, 85 c.).

BIRMANIA: Aci vedem doi bivoli trăgînd un plug de lemn, dar, ca un fel de prevestire a viitorului, în margine se văd două coșuri de uzină scoțînd un fum gros ce se îndreaptă spre soare-răsare (culoarea peruzelei, 50 p.).

★

U.R.S.S.: Mecanizarea ajută agricultura socialistă să realizeze cele mai mari producții, în folosul bunăstării poporului (multicolor, 40 kop.).

R.P.R.: Creșterea animalelor domestice este un sector important al agriculturii. Clișeul nostru reprezintă grajdul de vaci al unei gospodării agricole colective și, în față, o îngrijitoare (culoare brun deschis și vinăt. 35 bani).

CEHOSLOVACIA: Cît timp și cîtă trudă cruță oamenilor această combină care secera, leagă snopii și treieră, înlocuind munca multor oameni! (culoare verde, 30 h.).

CIPRU: O căruță cu două roți pare să ajungă pentru transportul recoltei pe un an acestui biet țaran cipriot, dar, ca să nu-l scape nici o grăunță, el mai trece încă o dată cu grebla peste ogorul său (scena de culoare brun închis, chenar de culoarea peruzelei, 35 mill).